

แพรวสำนักพิมพ์

ตอน
รหัสเวโรนิกา

Resident Evil

เอส.ดี. เพอร์รี เขียน กรกวรรณ แปล

นวนิยายซึ่งเขียนขึ้นจากเกมที่ยอดเยี่ยมที่สุด

พิมพ์ครั้งที่ ๑

บทนำ

เมื่อถูกห้อมล้อม ด้วยผู้ติดเชื่อและคนใกล้ตาย ต้องเผชิญหน้ากับความตายที่ใกล้เข้ามาท่ามกลางเศษซากเฮลิคอปเตอร์ติดไฟซึ่งโปรยปรายลงมาดุจสายฝน สิ่งเดียวที่รอดริโก ฮวน ราเวล คิดถึงกลับเป็นเด็กคนนั้นกับการหนีไปให้พ้นๆ

แล้วเด็กคนนั้นก็ตาย-

-ขยับสิวะ!

เขากระโจนเข้าหลบหลังป้ายหลุมศพไม่มีชื่อขณะที่สุสานเล็กๆ แห่งนั้นสั่นสะเทือนครืนครืน พร้อมๆ กับเสียงโลหะปริศนิจากการกระแทกอย่างรุนแรง ขึ้นส่วนมึนหมึมาของเฮลิคอปเตอร์ร่วงลงปะทะกับพื้นลานกว้างอีกด้านหนึ่ง น้ำมันเครื่องติดไฟกระเซ็นรดนักโทษและเหล่าทหารที่กำลังเฝ้าพะแน่เป็นเส้นสายลูกโพล่งทั่วพื้นเหมือนธารลาวาเหนียวหนืด

ตอนที่ร่างของรอดริโกกระแทกพื้น เขารู้สึกปวดแปลบอย่างสาหัสบริเวณท้องน้อย เนื่องจากกระดูกซี่โครงสองซี่กระแทกเข้ากับแผ่นหินอ่อนสีเข้มซึ่งมีหญ้าขึ้นบัง ความเจ็บปวดนั้นเกิดขึ้นอย่างฉับพลันรุนแรงจนเขาเหมือนเป็นอัมพาตไปครู่หนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นรอดริโกก็ยังคุมสติได้อย่างน่าประหลาด เขาไม่อาจปล่อยให้ตัวเองหมดสติได้

ใบพัดเฮลิคอปเตอร์ปักลงบนพื้นดินห่างจากตัวเขาไปแค่สองฟุต

ส่งดินปนทรายกระจายขึ้นสู่ท้องฟ้ายามเย็น ชายหนุ่มได้ยินเสียงครวญคราง
ไม่เป็นภาษาระลอกใหม่ดังมาจากกลุ่มผู้ติดเชื้อ พัสติซอมบี้เดินโงนเงน
ผ่านไป ผมของเขาลุกไหม้ราวกับคบไฟแต่ดวงตาไร้แววยังคงสอดส่ายมอง
หาเหยื่อ

พวกมันไม่รู้สึกละไรทั้งนั้น ไม่เลยสักนิด รอดริโกเตือนตัวเองอย่าง
ลนลาน พยายามควบคุมจังหวะการหายใจเอาไว้ เขายังไม่กล้าขยับ ในขณะที่
เดียวกันความเจ็บปวดในระดับที่อยากจะแหกปากให้ลั่นก็ค่อยๆ ทุเลาลง
จนอยู่ในระดับแผดเสียงสบถเท่านั้น พวกมันไม่ใช่มนุษย์อีกต่อไปแล้ว

อากาศเต็มไปด้วยกลุ่มควันและกลิ่นเน่าอืดเผาซึ่งทำให้เขาเริ่ม
จะหัวหมุน ชายหนุ่มได้ยินเสียงป็นดังแว่วมาจากที่หลังก้นภายในคุก
แต่ก็ได้ยินแค่สองสามนัดเท่านั้น การต่อสู้จบลงแล้ว ทุกคนในที่นี้ต่างก็
พ่ายแพ้ รอดริโกบิดตาลงเพียงชั่วคราว ก่อนขำขันมั่นใจว่าตัวเขาเองไม่มีโอกาส
อยู่รอดจนได้เห็นดวงอาทิตย์ขึ้นครั้งต่อไป นี่ช่างเป็นวันที่สุดแสนจะเฮงซวย
เสียจริงๆ

เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นที่ปารีสเมื่อสิบวันก่อน แม่สาวนามสกุลเรดฟิลด์
คนนั้นลึกลับเข้าไปในสำนักงานใหญ่ ก่อเรื่องวุ่นวายใหญ่โตจนกระทั่ง
รอดริโกจัดการเตี๊ยมเธอได้ แต่ความจริงก็คือเธอแค่โศกเศร้า เพราะเธอ
ยิงแล้วแต่บังเอิญกระสุนหมด

ชาย โศกเศร้าสุดๆ ไปเลย เขาประชดตัวเองในใจ ถ้ารู้ล่วงหน้าว่า
ในอนาคตจะมีเรื่องแบบนี้รออยู่ละก็ เขาคงยอมบรจกระสุนให้เจ้าหล่อน
ด้วยตัวเองด้วยซ้ำไป

ส่วนรางวัลที่จับเป็นสาวน้อยคนนั้นได้ ก็คือการได้รับเกียรติให้พาทีม
รักษาความปลอดภัยชั้นนำของเขามาลุยกับผู้ติดเชื้อตัวเป็นๆ ที่คูรีคอฟอร์ต
ซึ่งตั้งอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวในมหาสมุทรแอตแลนติกตอนใต้ ส่วนเรดฟิลด์
ก็จะกลายเป็นหนูทดลองให้กับพวกนักวิทยาศาสตร์ หรืออาจจะได้เป็นเหยื่อ
ล่อที่ชายจอมวุ่นวายกับกลุ่มสตาร์สนอกคอกซึ่งรอดริโกได้ยินข่าวเล่าลือมา
เพราะมีแม่สาวเรดฟิลด์คนนี่วุ่นวายอยู่ที่สำนักงานใหญ่จึงทำให้มีผู้บาดเจ็บ
ถึงสิบเจ็ดคน ตายห้าคน เป็นพวกมือสปรกซึ่งใส่ชุดผูกไทเสียเป็นส่วนใหญ่

รอดริโกไม่สนเรื่องคนพวกนั้นเลยสักนิด แต่การที่เขาจับตัวแม่สาวเรดฟีลด์ได้ ทำให้เขาคาดเอาไว้ว่าจะได้ขึ้นเงินเดือนแบบพุ่งทะยาน ต่อให้อัมเบอร์ลลาจะเอาเธอไปแปลงร่างเป็นแมลงสาบเรืองแสงเขาก็ไม่สนหรอก เขาว่าพวกนั้นต้องทำอะไรที่แย่กว่านั้นมาเยอะแล้วละ

ตอนนั้นชายหนุ่มรู้สึกเหมือนว่าโชคเข้าข้างเขาอีกครั้ง เขามีเวลาสิบวันในการเตรียมลูกทิมให้พร้อมในระหว่างที่สำนักงานใหญ่พยายามค้นข้อมูลจากแม่สาวเรดฟีลด์แต่ก็ไร้ผล การเดินทางจากปารีสสู่เคปทาวน์ แล้วต่อเครื่องบินที่รีอคฟอร์ดเป็นไปอย่างราบรื่น นักบินทั้งสองฝีมือดีขั้นครู ส่วนเรดฟีลด์ก็ฉลาดพอที่จะอยู่อย่างสงบเสถียร ลูกทิมของเขาต่างก็ตื่นเต้นกับโอกาสครั้งนี้ บรรยากาตจึงดีมากตอนที่เครื่องลงจอดและทุกคนเตรียมตัวเพื่อการฝึกซ้อมครั้งแรก ส่วนตัวเขาเองมาที่นี่เป็นครั้งที่สองแล้ว

และแล้ว เพียงไม่ถึงแปดชั่วโมงหลังจากเครื่องลงจอดที่เกาะ รอบอาณาบริเวณก็ถูกโจมตีอย่างรุนแรงจากกองกำลังไม่ทราบฝ่าย พวกมันจะต้องได้รับเงินสนับสนุนจากนิติบุคคลสักแห่ง เพราะมีอาวุธยุทธโศปกรณ์ล้ำสมัยและกระสุนไม่จำกัดปริมาณให้ใช้ เฮลิคอปเตอร์และเครื่องบินหลายลำลอยอยู่เหนือหัวจนท้องฟ้าดำทะมึนเหมือนฉากที่หลุดออกมาจากฝันร้ายน่าสยง การบุกโจมตีในครั้งนี้ดูเหมือนจะมีการวางแผนกันอย่างรอบคอบและไร้ความปรานี เท่าที่เขารู้ เกาะแห่งนี้โดนโจมตีทุกจุด ไม่ว่าจะเป็นบริเวณคุก ห้องทดลอง สถานที่ฝึกซ้อม...เขาคิดว่าบ้านแอสฟอร์ดอาจได้รับการยกเว้น แต่ก็ไม่ค่อยมั่นใจนัก

แต่โดนโจมตีก็แย่พออยู่แล้ว แต่สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นกลับเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมเป็นสองเท่า เซตอันตรายในห้องทดลองพัง เชื้อที-ไวรัสหกสายพันธุ์จึงหลุดลอดออกมาพร้อมๆ กับอาวุธชีวภาพและเชื้อสังเคราะห์ชนิดต่างๆ ซึ่งยังอยู่ในชั้นทดลอง เชื้อที-ไวรัสจะเปลี่ยนคนให้กลายเป็นซอมบี้ไร้สมอง หิวแอมนุษย์ นั่นเป็นผลข้างเคียงซึ่งไม่ได้คาดเอาไว้ เพราะมันไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อใช้กับมนุษย์ ความมหัศจรรย์พิลึกพิลั่นของวงการวิทยาศาสตร์ยุคใหม่ได้แปรเปลี่ยนสภาพเหยื่อของอาวุธล้ำสมัยนี้ให้ไม่เหลือสภาพความเป็นมนุษย์แม้แต่หน่อย และไวรัสก็ช่วยเปลี่ยนพวกเขาให้เป็นเครื่องจักรสังหาร

แน่นอนว่าผลลัพธ์ที่ตามมาคือความหายนะ ผู้บัญชาการของศูนย์ฝึกแห่งนี้ชื่ออัลเฟรด แอชฟอร์ด เจ้านี้เป็นคนบ้านาชนลูก และไม่กระดิกนิ้วทำท่าเหวอะไรเลยเพื่อจัดระบบระเบียบ ดังนั้นจึงตกเป็นหน้าที่ของนายทหารที่พอมียศหน้อยต้องลงมาสั่งการแทน พวกนักโทษนั้นเอามาใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้อยู่แล้ว แต่ยังมีพวกพลทหารราบจำนวนมากพอให้ตั้งรับและตอบโต้เอาคืน แม้ผลสุดท้ายจะออกมาล้มเหลวโดยสิ้นเชิงก็ตาม ลูกทีมของเขาล้มตายเร็วพอกๆ กับคนอื่นๆ ถูกสอยเกลี้ยงระหว่างมุ่งหน้าไปยังลานจอดเฮลิคอปเตอร์ด้วยไออาร์ ๑ สามตัว พวกมันคืออาวุธชีวภาพสายพันธุ์ที่พัฒนาอยู่ในปัจจุบัน

ทุกสิ่งที่พวกเพียร์ฝึกฝนกันมาสูญสลายภายในไม่กี่นาที พวกไออาร์ ๑ ดูร้ายเป็นพิเศษ โหดเหี้ยมเป็นพิเศษ และทรงพลังเป็นพิเศษ เคาะหัดดีที่พวกมันหลุดออกมากันแค่ไม่กี่ตัว...แต่แค่ไม่กี่ตัวก็เหลือรับแล้ว พลทหารเรียกพวกมันว่าไอ้แขนยาวเพราะพวกมันเอื้อมมือไปได้ไกลมาก ก็ตกลงดีที่ทีมของเขาอุตส่าห์ระมัดระวังตัวเป็นอย่างดีเพื่อไม่ให้ติดเชื้อที่ไวรัสถึงขนาดสวมหน้ากากกรองซึ่งออกแบบมาโดยเฉพาะตอนที่ระเบิดลูกแรกลงพื้น แต่สุดท้ายก็ถูกฆ่าตายด้วยอาวุธจากเชื้อไวรัสอยู่ดี

อย่างน้อยพวกนั้นก็ได้อายุอย่างรวดเร็วจนตายก่อนจะรู้ตัวเสียอีกว่าเกิดหายนะขนาดไหน คิดแล้วรอดริโกก็อิจฉาเจ้าพวกนั้นเหลือเกินที่จากไปพร้อมกับความหวัง เขาเจ็บ เหนื่อยแทบตาย และได้เห็นสิ่งที่จะทำให้เขาฝันร้ายไปตลอดชีวิต ไม่ว่าชีวิตของเขาจะเหลืออยู่ยาวนานเท่าไรก็ตาม พวกที่ตายไปแล้วนั่นละคือผู้โชคร้ายตัวจริง

โรคพอร์ตกลายเป็นนรกบนดิน ไวรัสซึ่งสังเคราะห์ด้วยมือมนุษย์ชนิดนี้แพร่กระจายทางอากาศแต่สลายตัวอย่างรวดเร็ว ทำให้มีผู้ติดเชื้อเพียงครึ่งหนึ่งของเกาะเท่านั้น...แต่พวกผู้ติดเชื้อกลุ่มใหม่ก็ไล่สาปามคนอีกครั้งที่ยังเหลืออย่างรวดเร็ว ทำให้เชื้อแพร่กระจายออกไปอีก บางคนก็หนีออกไปได้ตั้งแต่เนิ่นๆ แต่พอมีพวกผู้ติดเชื้อกับอาวุธชีวภาพเพ่นพ่านอยู่ข้างนอก การหาทางหนีจากเกาะจึงกลายเป็นตัวเลือกที่ดูไร้ความหวัง ทั้งเกาะนี้เต็มไปด้วยอันตรายสาปอย่าง

แต่เป็นแบบนี้อาจเหมาะดีแล้ว พวกเราอาจจะสมควรโดนแล้วก็ได้ รอดริโกไม่หลอกตัวเอง เขารู้ว่าตัวเขานั้นไม่ใช่คนเลว แต่จะเรียกว่า คนดีก็ไม่ได้เหมือนกัน เขาเคยมองข้ามเรื่องสามัญบางเรื่องไปเพราะเห็นแก่ ผลตอบแทนงามๆ และถึงเขาอาจจะกล่าวโทษคนอื่น แต่เขาปฏิเสธไม่ได้ ว่าตัวเองก็มีส่วนเล็กน้อยในการสร้างวิกฤติที่กำลังเผชิญอยู่นี้ อัมเบอร์ลลา กำลังเล่นกับไฟ...แต่ถึงขนาดตอนที่แรคคูนซิติพังวินาศ หลังจากเหตุการณ์ ที่แคลิแบนโคฟและที่แฟลเน็ต เขาก็ยังไม่คิดแม้แต่จะน้อยว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น กับตัวเองหรือลูกทีม

ศพเดินได้เดินผ่านหน้าที่หลบภัยชั่วคราวของเขาไปอีกหนึ่งหน่วย ตรงจุดที่เคยเป็นคางของมันบัดนี้กลายเป็นหลุมเนื้ออันเกิดจากกระสุน ปืนลูกซอง แพลย์ดัสตใหม่ รอดริโกรีบหมอบให้ต่ำกว่าเดิมโดยสัญชาตญาณ แล้วก็แทบหน้ามืดเพราะความเจ็บปวดที่แล่นขึ้นมานั้นรุนแรงจนแทบทน ไม่ไหว เขาเคยซื้อโครงร่างมาก่อน แต่ก็ไม่เคยอาการหนักขนาดนี้ คราวนี้ น่าจะเป็นบาดแผลภายใน บางทีตับเขาอาจจะฉีก ถ้าไม่มีใครมาช่วย เขา ต้องตายแน่ เมื่อประเมินจากความชวยที่ทยอยโผล่ขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง เขาคงตกเลือดตายก่อนที่จะโดนตัวอะไรกินเข้า...

ความคิดของชายหนุ่มเริ่มล่องลอยกระจัดกระจาย ความเจ็บปวด ซึมลึกลงไปถึงกระดูก เขาอยากพัก แต่ก็นึกถึงแม่สาวคนนั้น เขาจะลืมนะ ไม่ได้ เขาอยู่ใกล้แล้ว ใกล้มากๆ ด้วย พัดตึกคนหนึ่งถือเธอจนสลบก่อนจะ พาตัวไปตรวจร่างกายและจัดการเรื่องอื่นๆ ที่จำเป็น ซึ่งนั่นเกิดขึ้นก่อนการ บุกโจมตีไม่นานนัก เธอน่าจะยังอยู่ในห้องซังเดียว และประตูทางเข้าห้องซัง ได้ดินก้อยู่เลยซากเฮลิคอปเตอร์ไปนี่เอง

ใกล้จบแล้ว จะได้พักเสียที

อาจเป็นเพราะสัญชาตญาณเอาตัวรอด บรรดาผู้ติดเชื่อส่วนใหญ่ ซึ่งแทบไม่เหลือความเป็นมนุษย์แล้วจึงพากันออกห่างจากเปลวไฟบริเวณที่ เครื่องตก รอดริโกทำอาหารหายใจไประหว่างทาง แต่ถ้าวิ่งไปหลบหลังป้าย หลุมศพตรงกำแพงด้านตะวันตกได้ละก็...

ชายหนุ่มค่อยๆ ยันตัวเองลุกขึ้นนั่ง แต่ความเจ็บปวดยิ่งพุ่งสูงขึ้น

ทำให้เขาอ่อนเปลี้ย คลื่นไส้อยากอาเจียน ในกล่องปฐมพยาบาลตรงฐาน
น่าจะมียาห้ามเลือดซึ่งจะช่วยชะลออาการตกเลือดภายในได้ แต่เขาทำใจ
ไว้แล้วว่าจะต้องตาย ก็ทำใจเท่าที่จะทำได้ละนะ

แต่ฉันต้องไปเจอแม่สาวคนนั้นก่อน ฉันเป็นคนจับตัวและพาเธอมาที่นี่
มันเป็นความผิดของฉันเอง ถ้าฉันตาย เธอจะตายด้วย

เขาหยุดคิดถึงแคลร์ เรดฟิลด์ ไม่ได้ แม้ว่าจะเจอเรื่องสยองมาแค่ไหน
หรือสูญเสียเพื่อนร่วมทีมไปกี่คน หรือกระทั่งตอนที่กำลังกลัวตายจะแย
จริงอยู่ว่าเด็กสาวคนนี้อ่าคนตาย แต่ก็ไม่ได้ทำไปโดยเจตนา ไม่เหมือนกับ
อัมเบอร์ลา ไม่เหมือนกับเขา เธอไม่ได้ฆ่าคนเพราะความละโมภ ไม่ได้เป็น
คนที่ทำให้เขาเฝ้าหิโรตตปยะของตนเองมาตลอดหลายปี...และการได้เห็น
ลูกทีมของตัวเองโดนฆ่าล้มตายเหมือนผักปลาด้วยฝีมือเจ้าปีศาจนั้นและ
ต้องต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดมาตลอดป้าย มันก็ชัดเจนแล้วว่าการพยายามลาก
อัมเบอร์ลาไปลงโทษคือสิ่งที่ถูกต้อง สาวน้อยคนนั้นควรจะได้รับอะไรตอบแทน
จากการทำดีในครั้งนี้ หรืออย่างน้อยก็ไม่ควรต้องตายเพียงลำพังในความมืด
เป็นเรื่องบังเอิญเหลือเกินที่รอดริโกดันมีพวงกุญแจซึ่งจมมาจากเข็มขัดของ
พศติคนหนึ่ง กุญแจดอกโตดอกหนึ่งในนั้นต้องใช้ไขประตูห้องซังของเธอได้
อย่างแน่นอน

สะเก็ดไฟลอยละล่องจากซากเฮลิคอปเตอร์ขึ้นสู่ท้องฟ้ายามราตรี
เหมือนกับแมลงตัวเล็กๆ สว่างไสวที่ระเบิดตัวแตกเป็นเถ้าธุลี ลูกไฟน้อยๆ
เหล่านั้นบางลูกตกลงบนตัวซอมบี้ แผลเผาผิวสีเทาของมันจมนมอดดับไปเอง
แต่ผู้ติดเชื้อเหล่านั้นก็ไม่กระเทือน รอดริโกกัดฟันกรอดแล้วลุกขึ้นยืน
โงนเงน รู้ดีว่าแม่สาวแคลร์อาจอยู่ไม่รอดเกินสิบนาทีเมื่อเหลือตัวคนเดียว
รู้ดีว่าเธอคือคนที่จะให้โอกาสรอดแก่เธอ นี่ไม่ใช่สิ่งเล็กน้อยที่เธอจะให้เธอได้
แต่เป็นแค่สิ่งเดียวที่ให้ได้ต่างหาก

๑

แดร์เจ็บหัว

เธออยู่ในภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ระลึกถึงเรื่องต่างๆ นานาจนกระทั่งเสียงฟ้าคำรามจากที่ไกลๆ ดึงเธอให้ตื่นเต็มตา เธอฝันถึงชีวิตของตัวเองในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมาซึ่งเต็มไปด้วยความโกลาหล แม้ลึกๆ เธอจะรู้ว่ามันเป็นความจริง แต่มันก็ดูเหนือจริงจนไม่น่าเชื่อ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังไวรัสระบาดในแคว้นซิติแวนผ่านเข้ามาในหัว เธอนึกถึงภาพอมฤตย์ซึ่งไล่ตามเธอกับเด็กน้อยผ่านเมืองอันพินาศยย่อยยับ เรื่องครอบครัวเบอร์กิน เรื่องที่พบลีออน และเรื่องที่สวดภาวนาให้คริสยังปลอดภัยดี

ฟ้าร้องอีกแล้ว คราวนี้เสียงดังกว่าเดิม ตอนนั้นเองที่เธอรู้สึกตัวว่ามีอะไรผิดปกติแต่ก็ไม่อาจปลุกตัวเองให้ตื่นขึ้นมา ไม่อาจทำให้ตัวเองลืมได้ คริส พี่ชายของเธอหลบซ่อนตัวอยู่ในยุโรป พวกเขาตามเขาไป แล้วตอนนี้เธอหนาวสั่นไปหมดทั้งตัว หัวก็เจ็บเหลือเกิน แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร

เกิดอะไรขึ้น เด็กสาวพยายามตั้งสติ แต่ภาพความทรงจำและความคิดในช่วงหลายสัปดาห์นับจากเหตุการณ์ที่แคว้นซิติแวนกลับมาเพียงทีละส่วนเลี้ยว เธอควบคุมมันไม่ได้ นี่เหมือนกับการดูหนังอยู่ในความฝัน และตอนนี้เธอก็ยังไม่ตื่น

ภาพของเทรนท์บนเครื่องบิน ภาพทะเลทราย พบแผ่นดิสก์บรรจุรหัส

ซึ่งผลปรากฏว่าช่วยอะไรพี่ชายเธอไม่ได้เลย เทียวบินอันยาวนานสู่ลอนดอน
ต่อเครื่องไปที่ฝรั่งเศส-

-โทรศัพท์สายนั้น “คริสอยู่ที่นี่ เขาสบายดี” เสียงห่มอ่อนโยนของ
แบร์รี เบอร์ตัน บอกเธออย่างนั้น เธอโล่งใจอย่างท่วมท้นจนต้องหัวเราะ
ออกมา รู้สึกว่าลือannonเตะป่า-

นั่นคือจุดเริ่มต้น มันนำเธอไปสู่ความทรงจำถัดมา การนัดหมายพบปะ
ที่ปีกตึกฝั่งอำนวยการของสำนักงานใหญ่ ณ จุดสังเกตการณ์แห่งหนึ่งของ
อัมเบอร์ลลา ลือannonกับคนอื่นๆรออยู่ในรถตู้ ดูนานาน หวังใจเต็มตื้นตาม
ด้วยความตื่นเต้น คริสอยู่ไหน อยู่ไหนนะ

แคลร์ไม่รู้ตัวว่าโดนหลอกจนกระทั่งกระสุนนัดแรกพุ่งเฉี่ยวเธอไป
ต่อนเธอให้หนีออกไปยังสนามด้านนอกซึ่งมีแสงไฟสาดส่องแล้วเข้าสู่ตึก
หลังหนึ่ง-

-วิ่งไปตามทางเดินซึ่งมีเสียงปืนอัตโนมัติดังสนั่นหวั่นไหว บรรยากาศ
ข้างนอกอื้ออึงด้วยเสียงเฮลิคอปเตอร์ เธอวิ่งต่อไป ลูกกระสุนเฉียดใกล้
จนเศษกระเบื้องปูพื้นกระเด็นขึ้นมาบาดน่อง-

-ระเบิด พลทหารติดอาวุธนอนกลิ้งเกลือกอยู่กับพื้นเพราะแรงปะทะ
อันรุนแรง...ฉันโดนจับ

พวกมันยังเธออยู่เกินสัปดาห์ พยายามทุกวิถีทางให้เธอปริปาก เธอ
ก็เลยเปิดปากพูด ทั้งเรื่องไปตกปลากับคริส เล่าทัศนคติด้านการเมือง
วงดนตรีที่ชอบ...พอมาลองคิดดูดีๆ เธอเองก็ไม่ใช่อะไรที่สำคัญเลย เพียง
แค่มาตามหาพี่ชายเท่านั้น ด้วยวิธีไหนก็ไม่รู้ เด็กสาวทำให้อัมเบอร์ลลาเชื่อว่า
ตัวเองไม่รู้ข้อมูลที่สำคัญๆเลย การที่เธอเพิ่งอายุสิบเก้าปีแถมยังดูไร้พิษสง
ก็คงช่วยโน้มน้าวพวกนั้นด้วย ส่วนเรื่องเล็กๆน้อยๆที่เธอรู้มา อย่างเช่น
เรื่องนอนบ่อนไส้ภายในอัมเบอร์ลลา เรื่องเทรนท์ หรือเรื่องที่ซ่อนตัวของ
เซอร์รี เบอร์กิน ลูกสาวของสองนักวิทยาศาสตร์นั้น เธอเก็บฝังมันไว้เป็น
ความลับ

ตอนที่พวกมันรู้ว่าเธอไร้ประโยชน์ในฐานะแหล่งข่าว แคลร์ก็ถูกใส่
กุญแจมือ ขึ้นเครื่องบินส่วนบุคคลสองลำและเฮลิคอปเตอร์อีกทอด พาตัว

มาถึงที่นี่ในสภาพหวาดกลัว เธอมองไม่เห็นอะไรเลยเพราะถูกคลุมหน้าไว้ ความอึดอัดกับความมืดยิ่งทำให้เธอกลัวมากขึ้น ตอนนั้นนักบินเรียกที่นั่นว่า อะโรรเน เกาะร็อคพอร์ตหรือเปล่า เธอรู้เลยว่ามันอยู่ห่างจากปารีสมาก ฟาร์ร้อง มีเสียงฟาร์ร้อง เธอจำได้ว่าถูกผลักให้เดินผ่านสุสานเรือนจำซึ่งเต็มไปด้วยโคลนในเช้าวันจันทร์ที่มีดครีม แอบมองลอดช่องว่างใต้หมวกคลุมหน้าเห็น หลุมศพเรียงรายตกแต่งด้วยป้ายหลุมศพที่หรูหรา โดนาทัวลงบันได เข้าสู่บ้านหลังใหม่ แล้วก็ **ตูม**—

พื้นดินสั่นสะเทือนครืนๆ แคลร์ลืมหูลืมตาขึ้นมาทันเห็นหลอดไฟเหนือหัวดับพืบ ลูกกรงเหล็กทางซ้ายมือสลับสีเปลี่ยนเป็นเส้นเด่นชัดกลางความมืดสนิท เธอกำลังนอนตะแคงอยู่บนพื้นสกปรกเย็นขึ้น

อย่างนี้ไม่ดีแน่ ไม่เอานะ เธอต้องลุกแล้วละ เด็กสาวกลืนใจยันทัวขึ้นนั่งคุกเข่า หัวเธอปวดตบๆ กล้ามเนื้อตึงเขม็งและเมื่อยล้า ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ ในห้องซึ่งมืดสนิทแห่งนี้ มีเพียงเสียงน้ำหยดเป็นจังหวะซ้ำๆ อย่างเดียวดาย ดูเหมือนเธอจะอยู่ที่นั่นตามลำพัง

แต่คงไม่นานนักหรอก โชเอย์ ฉันทล่ำลือเข้ามาในเรื่องนี้ทั้งตัวแล้ว อัมเบอร์လာจับตัวเธอได้ และดูจากความพิณาศที่เธอก่อที่ปารีส พวกมันคงไม่พาเธอไปเลี้ยงไอศกรีมแล้วส่งกลับบ้านหรอก

ห้องเธอปวดมวนเมื่อตระหนักถึงสถานการณ์ของตัวเองในปัจจุบัน แต่เด็กสาวพยายามข่มความกลัวลงไป เธอต้องมีสติที่แจ่มใสเพื่อหาหนทางและเตรียมพร้อมสำหรับการหลบหนีทันทีที่มีโอกาส ถ้าเธอตื่นกลัวง่าย ๆ คงไม่อาจรอดออกมาจากแรคคูนซิตีได้หรอก—

—แต่ตอนนี้เธออยู่บนเกาะซึ่งอัมเบอร์လာเป็นเจ้าของ ต่อให้หลบหนีไปไหนก็ไม่รอดอยู่ดี

จัดการกับวิกฤติไปทีละอย่างแล้วกัน อันดับแรก เธอน่าจะลุกซะที นอกจากรอยปวดซึ่งกำลังปวดตบๆ ที่ขมับขวา ฝ่ามือตาบ้ำคนหนึ่งที่ขีดเธอจนสลบเหมือด เธอคิดว่าตัวเองไม่ได้รับบาดเจ็บที่บริเวณไหนอีก

เกิดเสียงครืนๆ อีกครั้ง แต่คราวนี้ไม่ดังนักและฟังเหมือนมาจากที่ไกลๆ ผู้หญิงนั้นร่วงกราวลงมาจากเพดานตกใส่ต้นคอเธอ ที่แรกตอนที่ยัง

ครึ่งหลับครึ่งตื่น เธอคิดว่าเสียงนั้นเป็นเสียงพายุ แต่ตอนนี้มันค่อนข้างชัดเจนว่ารีออคฟอร์ตกำลังถูกจู่โจมด้วยอาวุธหนัก หรือไม่ก็ก้อนดซิลลา เกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย

แคลร์ลุกขึ้นยืน แล้วจึงโน้มหน้าเมื่อรู้สึกปวดตรงจุดที่โดนพานท้ายปืนไรเฟิลกระแทก เธอปิดฝุ่นที่แขนและพยายามยืดเส้นยืดสาย หวังไต่ดินอย่างนี้ทำให้เธอนึกเสียดายที่ไม่ได้สวมอะไรที่อ่อนกว่ากางเกงยีนกับเสื้อกั๊กตัดแขนมาหาคริส -

- คริส! โอ๊ย ตายแล้ว ขอให้เขาปลอดภัยทีเถอะ! ตอนอยู่ที่ปารีส เธอตั้งใจหลอกล่อพวกยามไปให้ห่างจากลีโอเน รีเบคกา กับหน่วยสตาร์สจากเอ็กเซอเทอร์อีกสองคน ถ้าคริสไม่โดนจับตัวไป ป่านนี้เขาก็จะไปรวมกลุ่มกับพวกลีโอเนแล้ว ถ้าเธอเจอเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งต่อสัญญาณดาวเทียมได้ เธอก็จะติดต่อกับพวกลีโอเนได้...

...ช่วยเลย แคลร์หักกระดูกงเหล็กสักสองสามซี่ หาปืนกลสักสองสามกระบอก แล้วออกไปลุยกับพวกที่อยู่บนเกาะนี้เลย อ้อ แล้วจากนั้นก็พยายามเอ็กเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ซึ่งไม่มีคนเฝ้า ซึ่งน่าจะมึนระบบรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นหนา แล้วก็บอกลีโอเนได้แค่ว่าเธอเองก็ไม่วู่วอกว่ารีออคฟอร์ตนี้อยู่ตรงไหนของโลก -

เกิดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวภายในตัวอาคาร

- คิดในแง่บวกหน่อยสิ ให้ตายเถอะ เดี่ยวค่อยประชุดประชันตัวเองทีหลังได้ไหม ถ้ารอดออกไปได้ละนะ ตอนนี้มีอะไรที่ทำได้บ้าง

นั่นเป็นคำถามที่ดี อย่างแรกเลยที่นี้ไม่มียามเฝ้า ข้างในนี้ก็มืดมากทางขวามือเธอมีแสงสว่างเพียงเล็กน้อย แคนิดเดียวจริงๆ ซึ่งอาจจะมึนประโยชน์ถ้า -

แคลร์ตอบไปตามกระเป๋าท่างๆ บนเสื้อผ้า หวังว่าจะไม่มีใครค้นตัวระหว่างที่เธอสลบไป แต่ก็มั่นใจว่าคงโดนค้นไปแล้ว - ข้างในกระเป๋าสีเสื้อกั๊กนั้นไงละ เจอแล้ว!

“พวกงั่งเฮีย” เธอพิมพ์ พลังจذبเอาไฟแช็กโลหะรุ่นเก่าซึ่งเมื่อก่อนคริสเคยให้ไว้ขึ้นมา ของชิ้นนี้ทำให้เธออุ่นใจ ตอนที่พวกนั้นตรวจหาอาวุธ

มีทหารคนหนึ่งซึ่งตัวฉุนกลิ่นบุหรี่ดีดไฟแช็กอันนี้ขึ้นมา แต่สุดท้ายก็ลงคืนให้เมื่อเธอบอกว่าตัวเองสูบบุหรี่

แคลร์เก็บไฟแช็กกลับเข้าที่ ไม่อยากให้ตาพร่าไปชั่วครวเพราะสายตา ยังชินกับความมืดอยู่ ในนี้ยังพอมีแสงรางๆ ให้พอมองเห็นสภาพรอบด้าน บริเวณนี้ไม่ได้ใหญ่โตนัก ตรงข้ามกับห้องซึ่งเธอมีโต๊ะทำงานหนึ่งตัวตั้งอยู่ พร้อมกับตู้เอกสารอีกสองสามตู้ ทางซ้ายมีประตูเปิดอยู่ เธอจำได้ว่าเข้ามาทางนั้น นอกนั้นก็มืดและข้าวของจิปาทะกองรวมกันไว้ทางขวามือ

โอเค ดีละ รู้สภาพแวดล้อมเรียบร้อยแล้ว แล้วไงต่อละ

โชคดีที่สุดของเธอยังคงหนักแน่น เด็กสาวไล่ตรวจตามกระเป๋าท่างๆ และพบเพียงยางรัดผมสองเส้นกับลูกอมดับกลิ่นปากห่อเป็นก้อนกลมๆ สองเม็ด เยี่ยมไปเลย ดังนั้นถ้าเธอไม่อยากยิงลูกอมกลิ่นเปปเปอร์มินต์ ด้วยหนังสือใส่ศัตรูเพื่อเพิ่มความสดชื่นชุ่มฉ่ำ นี่ก็ถือว่าเธอดวงตกเข้าขั้นเลยละ-

เสียงฝีเท้าดังมาจากทางเดินนอกห้องซัง กำลังใกล้เข้ามาทุกที เด็กสาวเกร็งตัว คอแห้งผาก รู้สึกอับจนหนทาง เธอไม่มีอาวุธ และสายตาของพวกผู้ชายที่จ้องมองมาระหว่างเคลื่อนย้ายเธอมาที่นี่ก็ค่อนข้างจะ...

...เอาเลยซี มาเลย ฉันไม่มีอาวุธก็จริง แต่ก็ใช้ว่าจะป้องกันตัวไม่ได้เลย ถ้ามีใครอยากทำร้ายเธอ ไม่ว่าจะเส้นทางเพศหรือในทางไหนก็ตาม เธอจะอาละวาดให้หนักเลยเชียว ไหนๆก็คงต้องตายอยู่แล้ว เธอจะไม่ยอมตายไปคนเดียวหรอก

ตูป ตับ คนที่มามีเพียงคนเดียว เธอคิด และไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นใครก็คงได้รับบาดเจ็บ เพราะเสียงฝีเท้าเชิงซังไม่เป็นจังหวะ ลากเท้าเหมือนกับ...

โอ้ย ตายละ ไม่เอาอะ

แคลร์กลั่นใจรอให้ร่างของชายผู้หนึ่งเดินเข้ามาในบริเวณห้องซัง เขาก้าวเท้าช้าๆ ยื่นแขนมาข้างหน้า เคลื่อนไหวโยกเยกโง่งนงไปมาเหมือนพวกขอมบี้หรือไม้ก็คนเมา เขาตรงดิ่งมาทางประตูห้องซัง ทำให้แคลร์ถอยกรูดอย่างหวาดกลัวโดยสัญชาตญาณ เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ว่า

ถ้าเกิดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสบนเกาะแห่งนี้ มองในแง่ดีเธอก็คงได้ออดตายอยู่ในกรงขัง

ให้ตายสิ ไวรัสรั่วไหลอีกแล้ว เหรอ ที่แรคคูนชิติมีคนตายเป็นพันเมื่อไรอัมเบอร์ลาลจะเรียนรู้เสียว่าการทดลองพันธุกรรมบ้าบอแตกของพวกมันนะไม่คุ้มค่าหรอก

เธอต้องดูให้ชัด ถ้าเป็นยามเมาเหล้า อย่างน้อยเขาก็มีคนเดียวเธออาจจะเอาชนะเขาได้ แต่ถ้าเป็นผู้ติดเชื่อ เธอก็ยังปลอดภัยดีอยู่...ละมั้ง พวกซอมบี้เปิดประตูไม่ได้ อย่างน้อยก็เท่าที่เห็นมาจากแรคคูนชิตินะนะ เด็กสาวควักไฟแช็กขึ้นมา ดัดฝาบนให้เปิดขึ้นแล้วรูดนิ้วโป้งกับเฟือง

แคลร์สูดหายใจดังเฮือก ก้าวถอยหลังไปอีกก้าว เธอจำเขาได้ในทันที เขาคือคนที่จับตัวเธอได้ที่ปารีสและคุมตัวเธอมาที่นั่นเอง ชายหนุ่มผู้ซึ่งมีดวงตาสีเข้มไร้แววปรานี ไร้หนวด ตัวสูง หุ่นล่ำบึก น่าจะมีเชื้อสายสเปน

แต่อย่างน้อยเขาก็ไม่ใช่ซอมบี้แล้วกัน มันไม่ได้ทำให้เธอโล่งอกมากขึ้นเท่าใดนัก แต่เท่านี้ก็ดีพอแล้ว

เธอยืนอึ้งอยู่พักหนึ่ง ไม่แน่ใจว่าชายคนนี้ต้องการอะไร เขาดูเหมือนที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ไม่ใช่เพราะคราบดินและเลือดซึ่งเปรอะเปื้อนเสื้อยืดสีขาว แต่เมื่อดูจากสีหน้าและแววตาแล้ว มันเหมือนกับว่าเกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นกับบางสิ่งที่อยู่ลึกลงไปในใจเขา ก่อนหน้านั้นเขาดูเหมือนนักฆ่าเลือดเย็น แต่ตอนนี้...เธอไม่แน่ใจสักเท่าไร และตอนที่เขาหยิบพวงกุญแจขึ้นมาจากกระเป๋า เธอก็ได้แต่ภาวนาให้เขาเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีขึ้น

ชายหนุ่มไขกุญแจแล้วดึงประตูเปิดโดยไม่พูดอะไร เพียงแค่สะบัดคิระะเล็กน้อย เป็นสัญญาณสากลว่าให้“ออกมา”

เขาไม่รอให้เธอโต้ตอบก็หันหลังเดินกะเผลกจากไป ดูจากท่าทางกุมท้องด้วยมือสั่นเทาแล้ว เขาต้องได้รับบาดเจ็บอย่างเนิ่นอน ระหว่างโตะกับผนังด้านหลังมีเก้าอี้ตัวหนึ่ง เขาเดินไปทรุดตัวลงนั่งตรงนั้นด้วยความยากลำบาก จากนั้นจึงใช้มือซึ่งชุ่มเลือดหยิบขวดไบเล็ทประมาณหลอดด้ายขึ้นมาจากโตะ เขาชวดก่อนที่จะเขวี้ยงมันทิ้งอย่างอ่อนแรง พร้อมพึมพำ

กับตัวเอง

“เยี่ยมไปเลย...”

ขวดที่คงจะว่างเปล่ากลิ้งลงกลับบนพื้นซีเมนต์มาหยุดอยู่หน้าห้องซังชายหนุ่มเหลือบมองเธอแวบหนึ่งด้วยสายตาอ่อนล้า แล้วบอกกับเธอเสียงพรว่ำ “เออสิ หนีไปเลย”

แคลร์ก้าวไปทางช่องประตูอย่างลังเล ระแวงว่านี่จะเป็นกลอุบายลักอย่างหรือเปล่า...เขาทำงานให้กับอัมเบอร์ลลา การถูกยิงไล่หลังเพราะเธอคิดจะ“หนี” จึงดูไม่เกินความจริงไปสักเท่าไร เธอจำแววตาเขาตอนยื่นปากกระบอกปืนแนบหน้าผากเธอได้แม่น จำริมฝีปากซึ่งเผยรอยยิ้มเย็นชานั้นได้

เธอกระแอมด้วยความประหม่า ตัดสินใจขอคำอธิบาย “คุณว่าอะไรนะ”

“เธอเป็นอิสระแล้ว” ชายที่จับตัวเธอมาเพิ่มพำกับตัวเองขณะเอนตัวให้อยู่ในท่าที่สบายกว่าเดิม คางตกลงจรดอก “ไม่รู้สิ อาจจะเป็นหน่วยรบพิเศษอะไรสักอย่าง ทหารที่นี้โดนกำจัดเกลี้ยง...ไม่มีทางหนีแล้ว” เขาหลับตาลง

สัญญาชตาณบอว่าเขาตั้งใจจะปล่อยเธอไปจริงๆ แต่แคลร์จะไม่ยอมเสี่ยงเด็ดขาด เด็กสาวเดินออกจากห้องซังไปหยิบขวดซึ่งเขาโยนทิ้งเมื่อครู่ เธอเคลือบไหวซำๆ ระมัดระวังตัวมากระหว่างเดินไปหาเขา แคลร์คิดว่าชายคนนี้น่าเชื่อถือจริงๆ เพราะอาการเขาดูแย่มาก ผิวคล้ำดูชืดผิปกติเหมือนมีหน้ากากสีขาวอมเทาบางๆ ปกคลุมอยู่ ชายหนุ่มหายใจติดขัดชุดที่สวมก็เหม็นกลิ่นเหงื่อและควัน

เมื่อเธอก้มลงมองก็พบว่ามันเป็นขวดยาฉีดซึ่งไม่เหลือตัวยาวอยู่แล้ว บนฉลากพิมพ์คำซึ่งอ่านออกเสียงไม่ถูก รู้เรื่องเพียงแค่ว่า *ฮีโมสตาติก* ฮีโมแปลว่าเลือด...อาจจะเป็นยาห้ามเลือดสักประเภทหรือเปล่า

ชายคนนี้อาจจะบาดเจ็บภายใน...แคลร์อยากถามเขาว่าทำไมถึงยอมปล่อยเธอไป สถานการณ์ข้างนอกเป็นอย่างไรบ้าง และเธอจะไปไหนต่อดี แต่เด็กสาวมองออกมาเขากำลังจะหมดสติ เพราะเปลือกตาเขาสั่นระริก

ฉันหนีออกไปดื้อๆ ไม่ได้หรอก อย่างน้อยก็น่าจะพยายามช่วยเขา -
- ไร้ ช่างเถอะ! ไปเลย ไปได้แล้ว!

เขาอาจจะตายก็ได้นะ...

เธอเองนั่นแหละที่อาจจะตาย! หนีสิ! เสี่ยงในหัวทะเละกันไม่นาน แต่ในที่สุดมนุษยธรรมก็เอาชนะเหตุผลเหมือนกับทุกครั้ง แน่نونว่าเราไม่ได้ปล่อยให้เธอหนีเพราะเอ็นดูหรืออะไร แต่ไม่ว่าจะด้วยเหตุไหนเธอก็ซึ่งใจอยู่ดี เขาไม่จำเป็นต้องปล่อยเธอนี้ก็ได้ แต่เขากลับเลือกที่จะทำเช่นนั้น

“แล้วคุณล่ะ” เธอถามพลางคิดว่าจะทำอะไรเพื่อช่วยเขาได้บ้าง เพราะจะให้แบกเขาออกไปคงไม่ไหวจริงๆ และเธอก็ไม่ใช่หมอ -

“ไม่ต้องสนใจหรอก” ชายคนนั้นบอก เงยหน้าขึ้นถลึงตาใส่เธอครู่หนึ่ง เหมือนเขารู้สึกหงุดหงิดที่เธอกล้าเอ่ยถึงเรื่องนั้น

ก่อนที่เคลร์จะหันได้ถามว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอก เขาก็หมดสติไปเสียก่อน ไหลเขาลูลง ร่างกายแน่นิ่งไม่ไหวติง ชายหนุ่มยังหายใจอยู่ แต่ในเมื่อไม่มีหมอ เธอก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะรอดไปได้อีกนานแค่ไหน

ไฟแช็คร้อนมากแล้ว แต่เธออดทนไว้เพื่อจะได้ค้นห้องนั้นให้ทั่วโดยเริ่มจากโต๊ะตัวนั้นก่อน บนโต๊ะมีมัดต่อสู้อยู่หนึ่งไว้บนกระดานรองเขียน คู่กับกระดาษที่กองระเกะระกะจำนวนหนึ่ง... เธอเห็นชื่อตัวเองบนกระดาษแผ่นหนึ่ง จึงหยิบมาอ่านคร่าวๆ ไปพลางระหว่างที่เหน็บมิดกับปลอกเข้าที่ข้างสะโพก

แดคล์ เรดฟีลด์ นักโทษหมายเลข ๖๔๙๖ วันส่งตัว ฯลฯ...
นำส่งโดยรอดริโก ฮวน ราเวล, ผบ.หน่วยรักษาความปลอดภัยที่สาม, อัมเบรลลาเมดิคัล, ปารีส

รอดริโก ชายคนที่จับตัวเธอมาและสุดท้ายก็เป็นคนที่มาปล่อยเธอไป คือคนที่กำลังจะตายต่อหน้าเธอ แล้วเธอก็ทำอะไรให้เขาไม่ได้เลย นอกจากว่าจะไปหาคนมาช่วยได้

ซึ่งคงหาไม่เจอหรอกถ้ายังอยู่ใต้ดินนี้ เด็กสาวคิดแล้วปิดฝาไฟแช็ค หลังจากค้นห้องจนทั่ว ในนี้มีแต่ขยะเป็นส่วนใหญ่ นอกนั้นก็เป็นเครื่องแบบนักโทษเหม็นอับหนึ่งทาบ งานเอกสารนับไม่ถ้วนยัดไว้ในโต๊ะ เธอพบถุงมือไม่มีนิ้วหัวแม่มือของตัวเองที่เอาไว้ใส่ขั้วรถซึ่งถูกพวกนั้นยึดเอาไว้ จึงใส่กลับ

ตามเดิม รู้สึกดีที่มันช่วยให้อุ่นขึ้นมาเล็กน้อย เธอมีแค่มืดต่อสู้อย่างป้องกันตัวที่จริงแล้วหากอยู่ในมือคนที่ใช้งานเป็น มันก็ถือได้ว่าเป็นอาวุธที่อันตรายเสียแต่เธอไม่ใช่คนคนนั้น

ได้ของฟรีแล้วอย่าเรื่องมาก เมื่อห้าปีก่อนเธอไม่มีอาวุธแถมยังถูกขังไว้ด้วยซ้ำ อย่างน้อยตอนนี้เธอก็มีโอกาสรอดแล้ว เธอน่าจะดีใจมากกว่านะที่รอดริโกไม่ได้ลงมาเป่าชมของเธอให้หมดเรื่องหมดราวไป

แต่เธอไม่ถนัดเรื่องมีดจริงๆ นั่นแหละ เด็กสาวลึงเลอยู่ครู่หนึ่งก็ลงมือคันตัวรอดริโก แต่เขาไม่ได้พกอาวุธ เธอเจอพวงกุญแจ แต่ไม่ได้หยิบติดมือมาด้วยเพราะไม่อยากให้เกิดเหตุการณ์กุญแจส่งเสียงดังกระทบกัน แล้วเรียกความสนใจจากใครในสถานการณ์หน้าลี้วหน้าขวาน ถ้าจำเป็นต้องใช้ค่อยย้อนกลับมาเอาก็ได้

ได้เวลาออกโรงแล้ว มาดูกันซิว่าข้างนอกเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“เอละ” เด็กสาวพึมพำเพื่อกระตุ้นตัวเอง อันที่จริงเธอก็รู้ตัวแหละว่ากลัวจนขนหัวลุกกับสิ่งที่อาจต้องเผชิญหน้าต่อไป...แต่ก็รู้ด้วยว่าเธอไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว ตราบใดที่ยังอยู่บนเกาะแห่งนี้ เธอก็เหมือนถูกอัมเบอร์ลาควนคุมตัวไว้ และถ้าเธอไม่ออกไปประเมินสถานการณ์ ก็จะไม่มีความวางแผนการหลบหนีได้เลย

แคลร์เดินออกจากห้องซัง กุมมิดไว้มัน พลังนึกสงสัยว่าความพิศเพราะน้ำมือของอัมเบอร์ลาคจะมีวันสิ้นสุดลงไหม

อัลเฟรด แอชฟอร์ด นั่งเดียวดายอยู่บนบันไดกว้างของคฤหาสน์ เขากำลังโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยง ในที่สุดการโจมตีจากทางอากาศก็ซาลงแล้ว แต่บ้านของเขาได้รับความเสียหาย นี่เป็นบ้านของตระกูลเขาเชียวนะ มันถูกสร้างขึ้นเพื่อയാหวดเวโรนิกาผู้งดงามเฉลิยฉลาด ตั้งอยู่บนเกาะโดดเดี่ยวอันอุดมสมบูรณ์ซึ่งท่านขนานนามว่ารีอคฟอร์ด ท่านได้สร้างชีวิตอันแสนมหัศจรรย์ให้แก่ตัวท่านเองและบุตรหลานมาหลายชั่วคนที่นี่...แล้วบัดนี้เจ้าพวกบ้าบอดชบกลุ่มหนึ่งก็ถือดีมาทำลายมัน ห้องหับบนชั้นสองพังยับ โครงสร้างภายในคดงอบิดเบี้ยว ประตูถูกอัดกระแทกอย่างรุนแรงจนเปิด

ไม่ได้ เหลือเพียงที่พักส่วนตัวของครอบครัวเท่านั้นที่ยังปลอดภัยดีอยู่
พวกสารเลวหยาบช้า ไร้วัฒนธรรม ไร้เงาไม่รู้ดีชั่วจนไม่รู้ตัวว่าทำอะไร
ลงไป

อะเล็กเซียยังร้องไห้อยู่บนชั้นสอง หัวใจที่บอบบางเหมือนกลีบกุหลาบ
ของเธอคงเจ็บช้ำกับความสูญเสียในครั้งนี้ แค่เพียงคิดว่าพี่สาวของเธอต้อง
ได้รับความสะเทือนใจโดยไม่จำเป็น โทสะในตัวเขาก็เดือดพล่านยิ่งขึ้นไปอีก
มันทำให้เขาอยากลงมือตอบโต้ แต่ไม่มีใครที่จะมารองรับความโกรธของเขา
เหล่าผู้บัญชาการทหารและหัวหน้านักวิทยาศาสตร์ แม้กระทั่งผู้ช่วยของเขาเอง
ต่างก็ไม่รอดชีวิต เขาเฝ้ามองเหตุการณ์นั้นผ่านทางจอมอนิเตอร์ของห้อง
สังเกตการณ์ลับในห้องส่วนตัว หน้าจอเล็กๆ แต่ละจอถ่ายทอดเรื่องราว
ความรุนแรงป่าเถื่อนและความโง่เง่าไร้ประสิทธิภาพ ทุกคนบนเกาะนี้ตายไป
เกือบหมดแล้ว ส่วนที่ยังเหลือรอดก็หนีพล่านไปทั่วเหมือนหนูในเรือที่กำลัง
จะจม เครื่องบินบนเกาะบินออกไปเกือบหมด พนักงานเพียงคนเดียวที่ยังมี
ลมหายใจอยู่คือแม่ครัวส่วนตัวของเขาเองซึ่งอยู่ในห้องรับรองรวมของคฤหาสน์
แต่เจ้าหล่อนก็เอาแต่ร้องกรี๊ดๆ จนเขาทนไม่ไหว เลยต้องเอาลูกปืนปิดปาก
เธอไป

แต่พวกเรายังอยู่ที่นี้ ยังปลอดภัยจากเงื้อมมือโสโครกของโลกใบนี้
ตระกูลแอสฟอร์ดจะอยู่ยืนยงและรุ่งเรืองต่อไป จะอยู่เฉลิมฉลองเย้ยหยัน
เหล่าศัตรูผู้ปราศัย

เขาจินตนาการว่าได้เดินรำกับอะเล็กเซีย ได้กอดเธอกระชับแนบตัว
ขยับเท้าตามจังหวะวอลท์คลอไปกับเสียงกริ๊ดร้องโหยหวนของเหล่าภัยพาล...
มันจะต้องเหมือนสวรรค์บนดินที่ได้มองสบตากับฝาแฝดของเขา ต็มด้าไปกับ
ความสูงส่งเหนือกว่ามนุษย์ปวงชนทั่วไป โดดเด่นยิ่งกว่าพวกสมองกลวงที่จ้อง
จะทำลายพวกเขา

แต่คำถามก็คือ ใครเป็นคนสั่งการครั้งนี้ อัมเบรลลามีศัตรูอยู่มากมาย
อาจจะเป็นผู้มีมือของพวกศัตรูทางธุรกิจซึ่งเป็นบริษัทจดทะเบียนถูกต้อง
ตลอดไปจนถึงพวกผู้ถือหุ้นของบริษัท เพราะการล่มสลายของแรคคูนซิตี
ถือเป็นความพินาศทางเศรษฐกิจเลยทีเดียว หรือไม่เช่นนั้น นี่ก็อาจจะ

เป็นฝีมือคู่แข่งทางธุรกิจแบบลับๆ ของไวท์อัมเบอร์ลลาซึ่งลักลอบวิจัยอาวุธชีวภาพก็ได้

บริษัทอัมเบอร์ลลาฟาร์มาซูติคอลเป็นหน่วยงานซึ่งกลั่นมาจากมันสมองของลอร์ดออสเวลล์ สเปนเซอร์ กับเอ็ดเวิร์ด แอชฟอร์ด ผู้ซึ่งเป็นปู่ของอัลเฟรด มันเป็นธุรกิจที่ยิ่งใหญ่และทำกำไรมหาศาล...แต่อำนาจที่แท้จริงนั้นมาจากภารกิจลับสุดยอดของบริษัทต่างหาก มันเป็นงานข้างซึ่งไม่อาจปิดให้มืดและโลกนี้ก็มีสายลับอยู่มากมาย

อัลเฟรดกำหนดอย่างอึดอัดคับข้องใจ ร่างของเขาตั้งเครียดเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นแปลบปลาบ แต่ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกถึงเธอ จู่ๆอะเล็กเซียก็ปรากฏตัวขึ้นด้านหลังพร้อมกับกลิ่นอ่อนๆ ของดอกการ์ดิเนีย เขามกมุ่นอยู่กับความคิดของตัวเองจนไม่ทันสังเกตว่าเธอเข้ามาใกล้

“น้องรัก อย่าเพิ่งหมดหวังเลย” เธอพูดเสียงแผ่ว ก้าวลงบันไดมานั่งเคียงข้างเขา “เราจะผ่านมันไปได้แน่ เหมือนกับทุกครั้ง”

เธอรู้จักเขาดีเหลือเกิน เมื่อคราวที่เธอจากรีโอกפורตไปหลายปี เขาทิ้งเหงาและหวาดกลัวว่าสายใยระหว่างพี่น้องจะขาดสะบั้นไป...แต่สุดท้ายแล้วมันกลับแน่นเหนียวขึ้นกว่าเดิม ทั้งสองไม่เคยพูดคุยกันถึงช่วงเวลาที่ต้องอยู่ห่างกัน หรือเรื่องราวซึ่งเกิดขึ้นหลังจากการทดลองที่สถานีวิจัยในแอนตาร์กติก เพราะทั้งคู่ต่างซาบซึ้งที่ได้กลับมาอยู่ร่วมกันเสียจนไม่อยากให้มีอะไรมาทำลายความปลาบปลื้มนี้ เธอเองก็รู้สึกเหมือนเขา อัลเฟรดแน่ใจ

เขาจ้องมองเธออยู่นาน มองจนความสง่างามของเธอทำให้ใจเขาสับสนลง เธอช่างสวยสดจนเขาตื่นตะลึง หากไม่เป็นเพราะได้ยินเสียงเธอร่ำไห้ในห้องนอนเมื่อครู่ เขาคงมองไม่ออกว่าอะเล็กเซียเพิ่งหลั่งน้ำตา ผิวของเธอขาวนวลเปล่งประกายเหมือนเครื่องกระเบื้อง ดวงตาสีฟ้าสุกสกาวสดใส แม้กระทั่งในวันที่น่าหดหู่ที่สุดเช่นวันนี้ แค่ว่าได้เห็นเธอก็ช่วยปลอบประโลมจิตใจเขาได้แล้ว...

“ถ้าไม่มีพี่ ผมคงต้องแย่แน่” อัลเฟรดรำพึง เพียงคิดสมมติว่าถ้าโลกนี้ไม่มีเธอก็ทำให้เขาเจ็บปวดจนทนทานไม่ไหว ตอนที่เธอไม่อยู่ เขาแทบคลุ้มคลั่งด้วยความเหงา และแม้กระทั่งตอนนี้ บางครั้งเขาก็กังฝืนร้าย

เป็นพักๆ ยังคงหวาดกลัวว่าจะต้องอยู่โดดเดี่ยวเพียงลำพัง ยังคงกลัวว่าอะเล็กเซียทอดทิ้งเขาไปแล้ว นี่เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เขายืนกรานหนักแน่นว่าเธอไม่ควรก้าวล้ำจากเขตที่พักร้อนตัวของพวกเขาซึ่งมีระบบรักษาความปลอดภัยแน่นหนา มันตั้งอยู่บริเวณด้านหลังที่พักรับรองแขกผู้มาเยือน เธอไม่เดือดร้อนอะไรเพราะมีงานศึกษาวิจัยให้ค้นคว้าและรู้ดีว่าตนเองมีความสำคัญมากเกินไป เลอะคร่ำมากเกินไปที่จะให้ใครที่ไหนก็ไม่รู้มายลโฉมได้ง่ายๆ เธอพอใจกับการได้รับความรักจากน้องชายเพียงคนเดียว เชื่อมมันให้เขาเป็น ผู้เชื่อมต่อระหว่างตัวเธอกับโลกภายนอกเพียงคนเดียว

ถ้าฉันอยู่กับพี่ตลอดเวลาได้ก็ดีนะสิ หลบซ่อนตัวอยู่ด้วยกันแค่สองคน...แต่นั้นคือสิ่งที่เป็นไปได้ เขาคือคนตระกูลแอสฟอร์ด เขามีหน้าที่ต้องรักษาผลประโยชน์ของตระกูลในบริษัทอัมเบอร์ลลา ต้องดูแลรับผิดชอบแทบทุกอย่างบนเกาะรีคฟอร์ดแห่งนี้ ตอนที่อยู่เล็กซานเดอร์แอสฟอร์ด พ่อผู้ไร้น้ำยาของเขาหายตัวไปเมื่อสิบห้าปีก่อน อัลเฟรดน้อยต้องก้าวขึ้นมารับตำแหน่งแทน พวกตัวกลั่นของทีเอ็มวีจิวอาวุธชีวภาพพยายามกีดกันเขาจากการมีส่วนร่วมเพราะกลัวว่าจะถูกเขาข่มขู่ และมีครั้นคร้ามต่อชื่อเสียงอันสูงส่งของวงศ์ตระกูลเขา แต่ตอนนี้พวกมันคอยพินอบพิเทาส่งรายงานมาอย่างสม่ำเสมอว่าได้ตัดสินใจทำอะไรในนามเขาไปบ้าง และบอกชัดเจนว่าหากจำเป็นก็จะขอติดต่อกับเขาทันที

ฉันน่าจะบอกพวกมันว่าเกิดอะไรขึ้น...ปกติเขาจะปล่อยให้ร็อบเบิร์ตดอร์สัน เลขาฯของเขาจัดการเรื่องทำนองนี้ แต่ร็อบเบิร์ตเพิ่งจะหลุดจากตำแหน่งไปรวมกลุ่มกับพวกนักโทษเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน เนื่องจากแสดงความสอรู้เรื่องอะเล็กเซียมากเกินไป

เธอยิ้มให้เขา ใบหน้านั้นอ่อนหวานด้วยความเข้าใจและความชื่นชม ไข่แล้ว หลังจากกลับมาที่รีคฟอร์ดเธอก็ดีกับเขามากขึ้น เท็ดพูดเขาสุดหัวใจเหมือนอย่างที่เขาเท็ดพูดเธอ

“น้องจะปกป้องพี่ใช่ไหม” เธอพูดประโยคนั้นออกมาให้เขาได้รับรู้มากกว่าจะเป็นการตั้งคำถาม “น้องจะสืบหาว่าใครทำกับเราแบบนี้ แล้วก็ตอบแทนเจ้าคนที่ทำลายตระกูลอันยิ่งใหญ่ของเราให้สาสมกับความผิดของมัน”

ความรักของพ่ออยู่ในอกเขาจนล้น อัลเฟรดเอื้อมมือออกไปหมายจะแตะตัวเธอ แต่ก็ยั้งเอาไว้เพราะรู้ว่าพี่สาวฝาแฝดของเธอไม่ชอบให้ใครแตะต้องตัว แล้วจึงเปลี่ยนเป็นพยักหน้าให้แทน โทสะของเขาคืนกลับมาบางส่วนเมื่อคิดไปว่ามีคนตั้งใจจะทำร้ายอะเล็กเซียผู้แสนดีของเธอ ไม่มีวัน トラบโดที่เขายังมีชีวิตอยู่ เขาจะไม่วันยอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้น

“ใช่แล้ว อะเล็กเซีย” เขาพูดอย่างมุ่งมั่น “ผมจะทำให้พวกมันต้องชดใช้ สาบานเลย”

เขามองออกจากแวตว่าเธอเชื่อมั่นในตัวเขา และหัวใจเขาก็เปี่ยมล้นไปด้วยความภาคภูมิใจ พร้อมกับที่ความคิดเขาหันเหไปสนใจเรื่องการค้นหาตัวการของเรื่องทั้งหมดนี้ เขาเกลียดผู้บุกรุกจนเข้ากระดูกดำ พวกมันพยายามทำให้ชื่อเสียงของแอสฟอร์ดต้องแปดเปื้อน

ผมจะทำให้มันรู้สำนึก อะเล็กเซีย สำนึกและไม่ลืมเลือนตลอดกาล

พี่สาวฝาแฝดหวังพึ่งพาเขา อัลเฟรดยอมตายเสียดีกว่าที่จะทำให้เธอผิดหวัง

๒

แคลร์ดับไฟน็อก เก็บลงกระเป๋าเสื้อก็ถึงที่สุดปลายบันไดแล้ว
สุดท้ายใจลึก พยายามเตรียมใจรับสิ่งที่จะต้องเจอต่อไป ไอ่เย็นจากทางเดิน
รูลหลังเธอเหมือนฝ่ามือเย็นเยือก แต่เธอก็ยังลึกลับที่จะก้าวต่อไป มีด
ต่อสู้อยู่ในมือสิ้นเพราะเหตุ เธอไม่ค่อยเต็มใจจะขึ้นไปพบกับความเป็นจริง
ด้านบนเท่าไร แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว นอกจากจะกลับเข้าไปอยู่ใน
ห้องซัง ในอากาศมีกลิ่นคั่วจากน้ำมัน เงามัววาบตรงสุดหัวบันไดซีเมนต์
กว้างคงเป็นเงาของเปลวไฟที่กำลังเต้นระริก

ข้างบนนั้นจะมีอะไรอยู่ล่ะ สถานที่แห่งนี้เป็นของอัมเบอร์ลานี่...ถ้า
มันเหมือนที่เรัคคุนซีตีเล่า ถ้าการโจมตีทำให้ไวรัสรั่วไหล หรือสัตว์ประหลาด
ซึ่งอัมเบอร์ลาลสร้างขึ้นเกิดหลุดออกมาเพ่นพ่านล่ะ อาจเป็นไปได้ว่าเกาะ
รีคฟอร์ตแห่งนี้ถูกใช้เป็นที่คุมขังศัตรูของอัมเบอร์ลลาเพียงอย่างเดียว และ
ทุกคนก็เกิดพร้อมใจกันก่อเหตุจลาจลขึ้นมา รอดริโกอาจจะแค่คิดไปเอง
คนเดียวก็ได้ว่าสถานการณ์ข้างบนมันเลวร้ายมาก...

...หรือไม่เธอก็ขึ้นบันไดบ้านั้นไปดูให้เห็นกับตาเสียที แทนที่จะมัว
เดาสุ่มอยู่อย่างนี้ตลอดวัน หืม?

ซีพอร์เธอเดินตบๆ แคลร์บังคับตัวเองให้ก้าวขึ้นบันไดขั้นแรก ใจ
โพล่คิดไปว่าทำไมในภาพยนตร์การกระโจนเข้าสู่สถานการณ์เสี่ยงอันตราย

ช่างดูเหมือนเป็นเรื่องง่ายดายจัง หลังจากเหตุร้ายที่แรคคูนซิติมาเธอก็ไม่คิดซื้อๆ แบบนั้นอีกแล้ว ถึงแม้จะเป็นสิ่งที่ยังไรก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะไม่กลัวนี่ พอลองนึกถึงสถานการณ์รอบด้านดูคงมีแต่คนโง่อย่างที่สุดเท่านั้นละจึงจะไม่รู้สึกกลัวบ้างเลย

เธอค่อยๆ ก้าวขึ้นบันได พยายามเปิดสตรีนรู้ทุกสิ่งรอบตัวให้มากที่สุดขณะอะดรีนาลินหลังไปทั่วร่าง สมองก็พยายามรื้อฟื้นความทรงจำขณะเดินผ่านสุสานมาพร้อมกับพวยกยาม แต่นั่นก็ช่วยอะไรไม่ค่อยได้นัก เธอเห็นแค่ป้ายหลุมศพสองสามป้ายเพียงชั่วแวบเท่านั้น และคิดขึ้นมาวูบหนึ่งว่าแปลกจัง เพราะป้ายพวกนั้นตกแต่งอย่างหรูหราเกินกว่าจะเป็นป้ายหลุมศพของนักโทษทั่วไป ไกลกับหัวบันไดต้องมีไฟลุกอยู่แน่ๆ แต่กองไม้ใหญ่ๆ เพราะไม่มีไอร้อนลอยมาถึงข้างล่าง มีเพียงลมเย็นชื้นผสมกลิ่นควั่นเงื้อมที่ลอยลงมาเท่านั้น บรรยากาศแลดูเงียบสงัด เมื่อใกล้ถึงหัวบันไดแคลร์จึงค่อยได้ยินเสียงของสายฝนที่ตกลงกระทบกองไฟดังซู่ๆ ซึ่งทำให้จิตใจสงบลงได้อย่างน่าประหลาด

เมื่อก้าวพ้นหัวบันไดออกไปเด็กสาวจึงค่อยเห็นต้นเพลิงซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่เมตร ที่แท้ก็เกิดเหตุเฮลิคอปเตอร์ตก ตัวเครื่องเกือบทั้งลำลุกไหม้ ส่งควันดำทึบลอยขึ้นฟ้า ทางซ้ายมือของเธอคือกำแพง เลยจากซากเฮลิคอปเตอร์ไปยังมีกำแพงอีกจุด ทางขวามือคือลานกว้างซึ่งเป็นสุสานมันดูหม่นมัวเมื่อมีฝนพรำพรำลงมาหวนตาขึ้นและท้องฟ้าเริ่มมืดลง

แคลร์หิ่ตามองไปยังขอบฟ้า เห็นเงาตะคุ่มๆ หลายจุด แต่ทุกเงาล้วนนิ่งสนิท น่าจะเป็นพวกป้ายหลุมศพละมั้ง ความโล่งใจเริ่มสอดแทรกเข้ามาท่ามกลางความกังวล ไม่ว่าก่อนหน้านี้เกิดอะไรขึ้น ดูเหมือนมันจะจบลงแล้ว

ก็แปลกดี เธอคิด แปลกที่เธอกลับโล่งอกที่ต้องอยู่ตามลำพังในสุสาน หากเป็นเมื่อหกเดือนก่อน สมองเธอคงกำลังจินตนาการภาพน่ากลัววุ่นวาย ดูเหมือนว่าหลังจากได้เผชิญหน้ากับอัมเบอร์ลา ระดับความกลัวของเธอจะไม่เหลือสำหรับพวกภูตผีหรือวิญญาณที่ถูกสาปอีกต่อไป

เธอเลี้ยวขวาเมื่อถึงจุดเลี้ยวรูปตัวยูบนทางเดิน ค่อยๆ เดินไป

พลางทวนนึกถึงตอนที่ถูกคุมตัวมาทางนี้แล้วพลักลงบันได ถ้าตาไม่ผาด เธอเห็นประตูอยู่ห่างจากแนวหลุมศพตรงกลางสุสานไป ไม่อย่างนั้นก็คงเป็นช่องเปิดบนกำแพงซึ่งใช้ต่างประตู-

- แล้วทันใดนั้นเองตัวเธอก็ลอยละลื้อ เกิดเสียงระเบิดดังตามมา ด้านหลังตมใหญ่ ไอร้อนระอุพุ่งมากระแทกร่างเธอเหมือนคลื่นลูกยักษ์ แคลร์ร่วงลงสู่พื้นโคลนด้านล่าง ยามสนธยาชุ่มฉ่ำเปลี่ยนเป็นสว่างใสอย่างรวดเร็ว ทั้งจมูกและตาของเธอแสบเพราะควันจากสารเคมี แต่อย่างน้อยก็ไม่โดนมีดของตัวเองแทงเอาแม้จะล้มไม่เป็นท่า เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเร็วมากจนเธอแทบไม่มีเวลาให้สับสน

- คิดว่าไม่บาดเจ็บนะ ถึงน้ำมันของเฮลิคอปเตอร์คงจะระเบิด -

“อืม-ม-ม...”

แคลร์ดึงตัวยืนขึ้นทันที เสียงครางนำส่งสารเบาๆ ที่ได้ยินต้องเป็นเสียงของเจ้าพวกนั้นไม่ผิดแน่ ยิ่งเมื่อมีเสียงที่สองและสามดังประสานมา เธอก็ตื่นกลัวจนแทบคลั่ง เด็กสาวหมุนตัวไปเห็นชอมบี้ตัวแรกเดินโซเซออกมาจากหลังซากเฮลิคอปเตอร์ ตัวนี้เป็นผู้ชาย เสื้อผ้าและผมยังติดไฟลุกโพลง ใบหน้าเกรียมไหม้เต็มไปด้วยแผลพุพอง

เมื่อหันไปอีกทางก็พบชอมบี้อีกสองตัวกำลังคืบคลานขึ้นมาจากหย่อมโคลน ใบหน้าซีดขาวเหมือนคนป่วยหนัก นิ้วมือพอมเห็นเอื้อมมาเหมือนจะคว้าตัว

ให้ตาย! ที่นี้ไม่ต่างอะไรกับที่แรคคูนเลย การรั่วไหลของไวรัสสังเคราะห์ขโมยเอาความเป็นมนุษย์และชีวิตของคนพวกนี้ไป ทำให้พวกเขาเปลี่ยนเป็นชอมบี้

แคลร์ไม่มีเวลาให้ตกใจหรือหม่นหมองใจในเมื่อมีชอมบี้สามตัวพุ่งเข้ามาที่เธอ แล้วยังมีอีกจำนวนหนึ่งกระจายอยู่ตามรายทาง พวกมันเดินโง่งนออกมาจากเงามืด ใบหน้าเสียโฉมซึ่งไร้ความรู้สึกหันมาทางเธอ ปากพวกมันอ้ากว้าง ดวงตาไร้แววใดๆ บางตัวยังสวมเครื่องแบบอยู่เลย มีทั้งทหารนักโทษ และผู้คุม ไวรัสรั่วไหลจริงๆ ด้วย

“อือ-อ-อ-อ...”

“โอ-อ-อ...”

เสียงโหยหวนดังประชันแข่งกันไปมา แต่ละเสียงเหมือนกับคนที่อดอยากมานานได้เห็นอาหารจานใหญ่ ขอสาปส่งอัมเบรลลาที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น! การเปลี่ยนแปลงจากมนุษย์ไปสู่ศพเดินได้ไร้หัวคิดนั้นเป็นยิ่งกว่าโศกนาฏกรรม จุดหมายปลายทางอันแน่นอนของผู้ติดเชื่อทุกรายคือความตาย แต่เธอจะปล่อยให้ตัวเองมัวเศร้าใจแทนคนเหล่านี้ไม่ได้ ความสงสัยย่อมมีขอบเขตจำกัดเมื่อมีชีวิตตนเองกลายเป็นเดิมพัน

ไปเร็ว เร็ว ตอนนี้อย!

เธอใช้เวลาประเมินสถานการณ์ไม่ถึงวินาทีก็เคลื่อนไหว แคลร์ไม่มีแผนอื่นใดนอกจากแผ่นหนัง ในเมื่อถูกดักจากทั้งสองทิศ เธอจึงลุกลี้ลุลจนกระโจนข้ามแผ่นหินอ่อนซึ่งเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงที่พักผ่อนสุดท้ายของผู้วายชนม์อย่างแท้จริง มุ่งหน้าไปยังกลางสุสาน ทางเกยหินชุ่มน้ำโคลนเกาะหนึบติดขาทำให้เธอวิ่งไม่ถนัด รองเท้าบูตลื่นเมื่อป็นขึ้นป้ายหลุมศพอันเรียบลื่น แต่โชคดีที่เธอยังทรงตัวได้ระหว่างป้ายหลุมสองอัน ทำให้รอดพ้นจากอันตรายไปได้ชั่วขณะ

แค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ! เธอต้องหนีไปจากที่นี่ เร็วๆ เลยด้วย มีดที่พกมาด้วยเอามาใช้อะไรไม่ได้เลยเพราะเธอไม่กล้าเข้าใกล้ขอบบึ้งในระยะประชิด แค่โดนกัดคำเดียวเธอก็จะกลายเป็นเพื่อนร่วมฝูงของพวกมัน ถ้าไม่โดนแทะจนไม่เหลือซากเสียก่อนนะ

ตัวที่อยู่ใกล้สุดคือขอบบึ้งซึ่งหน้าโดนไฟคลอก ผมของมันไหม้จนเหี้ยน เลื่อยมีไฟอยู่บางจุด มันอยู่ใกล้จนเธอได้กลิ่นเนื้อไหม้ผสมกับกลิ่นน้ำมันเครื่องซึ่งทำให้ตัวมันติดไฟอยู่ตอนนี้ เธอน่าจะยังมีเวลาเหลือประมาณสิบถึงสิบห้านาทีกว่าที่มันจะมาถึงตัว

แคลร์กางแขนทรงตัว เหลือบมองไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของสุสาน ทางนั้นมีขอบบึ้งแค่สองตัวขวางทางออกอยู่ แต่ก็ยังนับว่าเยอะเกินไปอยู่ดี เธอไม่มีทางหนีพวกมันพ้น จากที่เจอมาในแรคคูนซิตี ขอบบึ้งพวกนี้แข็งแรงและไม่มีสมอง พอเห็นเหยื่อก็รี้อเข้าหาแบบไม่ดูตาม้าตาเรือ ถ้าเธอล่อให้พวกมันเบี่ยงเบนความสนใจไปจากประตูได้ละก็ -

เป็นความคิดที่ดี แต่ในพื้นที่นี้มีซอมบี้อยู่มากเกินไป น่าจะหกหรือเจ็ดตัวได้ เธอจะถูกล้อม-

- ยกเว้นว่าจะได้ไปบนป้ายหลุมศพ

ทั้งสองข้างของหลุมศพแถวกลางมีซอมบี้อยู่หลายตัว แต่มีแค่ตัวเดียวอยู่ปลายแถว ตรงหน้าเธอพอดี...เจ้าตัวนี้แทบขยับเขยื้อนไม่ได้แล้ว ดวงตาข้างหนึ่งของมันถูกควักออกไป แขนหักห้อยต้องแต่ง

นี่เป็นแผนที่เสี่ยงมาก แค่ว่าเธอก็จบเห่ทันที แต่เจ้าซอมบี้ใหม่กำลังเอื้อมมาจับข้อเท้าเธอแล้ว แขนของมันเกรียวเข้มเหมือนถ่าน พอฝนตกกระหน่ำใบหน้าก็ส่งเสียงจ๊ๆ เหมือนหยดน้ำบนเตาร้อน

แคลร์กระโจนไปข้างหน้า กางแขนกระพือเพื่อทรงตัวเมื่อสองเท้าแตะป้ายหลุมศพเป้าหมาย แต่ป้ายหลุมนั้นแคบเกินไป เธอเริ่มถลาไปข้างหน้า จึงพยายามเอนตัวไปข้างหลัง ไม่ได้ผล เธอกำลังจะร่วงลงไปแล้ว-

- แต่ด้วยสัญชาตญาณ ทำให้เธอกลับกระโดดเหยียบป้ายหลุมสูงๆ ต่ำๆ นั้นเหมือนก้อนหินตามแม่น้ำ ใช้ประโยชน์จากแรงเหวี่ยงทำให้ร่างถลาไปข้างหน้า ผู้ติดตามคนหนึ่งพยายามคว้าขาเธอ มันครวญครางด้วยความหวาด แต่เธอผ่านมันมาได้ กระโดดไปสู่ป้ายถัดไป เธอก็ไม่รู้หรอกว่าเมื่อถึงคราวต้องหยุดจะหยุดอย่างไร แต่ก็ไม่สำคัญแล้ว เพราะป้ายหลุมที่เธอใช้เป็นทางเดินแบบพิสดารนั้นลื่นสุดลงพอดี กระโดดอีกแค่ครั้งเดียวตัวเธอก็ลงไปกลิ้งโคโรอยู่กับพื้นโคลนด้านล่าง

อู้ก เธอร่วงจากความสูงราวหนึ่งเมตรลงไปกระแทกกับพื้นข้างล่างอย่างรุนแรง แต่ก็ยังกลิ้งตัวต่อไปจนโซเซลุกขึ้นมายืนได้ แข็งขาสิ้นในโคลนเหนียว ซอมบี้ตาเดียวผวาหมา มันอยู่ใกล้จนคว้าตัวเธอได้ง่ายๆ แต่เธอก็หลบเลี่ยงมันได้แบบทุลักทุเล พยายามพาตัวไปอยู่ในด้านที่มันมองเห็นไม่ได้ ไม่นัดโดยถือมีดรอท่า เจ้าซอมบี้ตั้งท่าจะหันหาอาหาร แต่เธอก็หลบรอด รัศมีการมองเห็นของมันไปได้ง่ายดาย ระหว่างที่เคลื่อนตัวหลบเลี่ยง เจ้าซอมบี้ตาเดียวเหมือนกำลังเต้นระบำแปลกๆ แคลร์เสี่ยงหันไปดูซอมบี้ตัวอื่นๆ คุ้ยหนึ่ง และเห็นว่าพวกมันขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นแล้ว ฝนตกหนักกว่าเดิม น้ำฝนค่อยๆ ชะล้างโคลนไปจากตัวเธอ

ได้ผลนะ อีกแค่ไม่กี่วัน-

เมื่อหาเหยื่อไม่เจอ ซอมบี้ตาเดียวก็ใช้แขนข้างที่ยังใช้งานได้เกี่ยวไขว่คว้ากลางอากาศ เล็บดำๆของมันข่วนโดนอกเคลร์ มันคำรามในลำคออย่างหิวโหย นิ้วมันฉวยเสื้อกั๊ก denim ของเธอเอาไว้ แต่ก็ไม่สามารถจับได้นัดมือนัก

พระเจ้า มันแตะตัวฉัน-

เคลร์กรี๊ดร้องในใจด้วยความกลัวระคนขยะแขยง พลังสัตว์เดมิต์ออกไปส่วางรอยแผลลึกแต่แทบจะไร้เลือดบนข้อมือของซอมบี้ตัวนั้น มันยังพยายามจับตัวเธอไว้ให้มัน แล้วขยับโงนแง่นไถลเข้ามาอีกโดยไม่สนใจอาการบาดเจ็บแม้แต่น้อย เคลร์รู้ตัวว่าได้เวลาผ่านไปหนึ่งแล้ว

เธอกระซอกแขนไปข้างหลัง มือกำหัดแล้วตอยกระทุ้งเข้าที่กลางอกของมันเต็มแรง เมื่อมันล้มลงเธอก็หมุนตัวมองไปยังหลุมศพแถวกลางซอมบี้ตัวอื่นๆ คืบคลานไถลเข้ามามากขึ้นทุกทีแล้ว

เธอไม่รู้ว่าเป็นกลับมาขึ้นไปบนป้ายหลุมศพเร็วขนาดนั้นได้อย่างไร แต่พอรู้ตัวอีกทีเธอก็ยืนอยู่บนป้ายหินแกรนิต ทางหนีเปิดโล่งแล้ว เพราะพวกซอมบี้ไปกระจุกตัวแบบหลวมๆอยู่ตรงกำแพงทางทิศตะวันตกแทน

เคลร์เริ่มกระโดดไปตามยอดป้ายหลุมศพรอบที่สอง คราวนี้ควบคุมทิศทางได้ดีกว่าครั้งก่อน แต่ทุกครั้งที่กระโดดก็ยังคงเสี่ยงอย่างมาก เธอจะร่วงลงไปและบาดเจ็บไม่ได้เด็ดขาด สายฝนเริ่มซาลงแล้ว เธอได้ยินเสียงฝีเท้าของพวกมันดังแจแจอย่างเชื่องช้า พวกมันยังอยู่ไกลเกินกว่าจะตามจับตัวเธอทัน ยกเว้นว่าจู่ๆจะจำวิธีวิ่งขึ้นมาได้

ที่นี่ก็ได้แต่ภาวนาว่าประตูจะไม่ได้ล็อก เธอคิดอย่างมีนัยยะกระโดดลงจากป้ายหลุมป้ายสุดท้าย ประตูรั้วนั้นเปิดอ้า แต่ประตูบานที่อยู่ถัดเข้าไปด้านในปิดอยู่ ถ้าเกิดว่าประตูบานนั้นล็อกขึ้นมาเธอก็จบเห่

เด็กสาวสปีท่ายาวๆเพียงสามก้าวก็ผ่านประตูรั้วเข้ามาได้ จากนั้นจึงเอื้อมมือไปคว้าลูกบิดประตูโลหะบุบเบี้ยวซึ่งฝังอยู่บนกำแพงหิน ในมือถือมีดรอไว้ ประตูเปิดออกได้อย่างราบรื่น ต่อให้หลังบานประตูนี้มีซอมบี้อยู่ยั่วเย้า แต่อย่างน้อยโอกาสรอดก็น่าจะมีสูงกว่าอยู่ข้างนอก เสียใจเหล่า

หอมบี้กินคนร้องไห้หวอนอย่างเสียดายไล่หลังเธอมา

บริเวณนี้เป็นสนามซึ่งเต็มไปด้วยเศษซากข้าวของสารพัดอย่าง หอคอยเตี้ยๆ ที่ใช้เป็นป้อมยามตั้งอยู่มุมหนึ่ง ทางซ้ายมือมียานพาหนะ พลิกคว่ำคันหนึ่ง ข้างในยังมีไฟลุกโชน ยามค่าคืนกำลังย่างกรายเข้ามาอย่างรวดเร็ว แต่พระจันทร์ก็ฉายเด่นอยู่บนท้องฟ้าเรียบร้อยแล้ว คืนนี้พระจันทร์ น่าจะเต็มดวงหรือใกล้เต็ม หลังจากปิดประตูลงกลอนเรียบร้อยเธอก็รับรู้ ว่าบริเวณนี้ไม่มีอันตราย อย่างน้อยก็ยังไม่มียอมบี้พุ่งมาหา มีศพนอนเกลื่อนกลาด แต่ไม่มีศพไหนขยับ แคลร์ได้แต่หวังว่าหนึ่งในนั้นจะพกอาวุธ พร้อมกระสุน-

ทันใดนั้นเอง ไฟสปอตไลต์จากป้อมยามก็สว่างพื้ขึ้นมา ทำให้เธอ ตาพร่าไปชั่วครา -

- ขณะที่แคลร์เบือนหน้าหนีแสงไฟโดยสัญชาตญาณ เสียงแหลมของ ปืนกลก็ดังขึ้น กระสุนสาดเข้าใส่ห่อหุ้มโคลนตรงขา แคลร์พุ่งหาที่ซ่อนทันทีที่ ตายังมองเห็นไม่ชัดตึก ตึ้นตระหนกจนหัวใจแทบหยุดเต้น และคิดขึ้นมา ว่าเธอน่าจะยอมขังตัวเองอยู่ในห้องขังแบบเดิมดีกว่า

การต่อสู้จบลงไปนานแล้ว เสียงปืนนัดสุดท้ายน่าจะดังขึ้นเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน แต่สตีฟ เบิร์นไซด์ คิดว่าเขาน่าจะปักหลักอยู่ตรงนี้ไว้ก่อนสักพักดีกว่า อีกอย่างตอนนี้ฝนยังตกพรำๆ ลมทะเลเค็มๆ พัดแรงกว่าเดิม บนป้อมยามนี้ ทั้งปลอดภัยและอบอุ่น ไม่มีศพคนตายหรือหอมบี้เดินเพ่นพ่าน จากบนนั้น เขาจะเห็นคนที่เดินผ่านสนามเข้ามาได้อย่างทั่วถึง...และมีเวลานานพอให้ ตัดทางเป้าหมายด้วยปืนกลซึ่งติดตั้งอยู่บนขอบหน้าต่าง ไอน์เป็นอาวุธที่ เจ๋งซะแฉ่วไปเลย เขาขี้นึกหอมบี้บนสนามข้างล่างได้โดยไม่เสียเหงื่อ สักหยด นอกจากนี้เขายังมีปืนพกขนาด ๙ มม.กึ่งอัตโนมัติซึ่งฉกมาจาก หนึ่งในพวกพคตที่กลับบ้านเก่าไปแล้วด้วย กระบอกนั้นก็เจ๋งไม่เบา ถึงจะ เทียบปืนกลไม่ได้ก็เถอะ

นั่นก็อยู่บนนี้อีกสักชั่วโมงแล้วกัน ถ้าฝนไม่ตกลงมาอีกรอบก็ค่อย ลงไปหาทางหนีออกจากเกาะนรกนี้

เด็กหนุ่มคิดว่าตัวเองขับเครื่องบินได้ เขาเคยเห็นตอนที่...เคยเข้าห้องนักบินบ่อยจะตาย แต่ถ้าเจอเรือน่าจะดีกว่า เพราะแบบว่าอย่างน้อยเขาจะได้ไม่ต้องวิ่งสูงนักหากเกิดอะไรขึ้น

สติฟยืนฟังขอบหน้าต่างซีเมนต์พลางมองเรื่อยเปื่อยลงไปยังสนามอาบแสงจันทร์ข้างล่าง ใจลอยไปถึงความคิดที่ว่าควรจะแวะห้องครัวก่อนหนีออกไปได้ไหม เขาคิดจนไส้กัว พวกพัศดียังไม่ทันได้แจกอาหารกลางวันก็ดันมาตายกันหมดซะก่อน แถมยังไม่ได้ตุนพวกโดนัทหรือของกินประเภทอื่นๆ เอาไว้ที่ห้องชั้นล่างของบ้อมอีก เขาหาจุดจนทั่วแล้ว

ฉันควรบ่ยหน้าไปหาอาหารนานาชาติกินที่ยุโรปนะ ตอนนี้นั้นมีอิสระไปไหนมาไหนได้เต็มที่แล้วนี้ ไม่มีอะไรมารั้งฉันไว้ที่นี่ได้แล้ว

ความคิดนั้นน่าจะทำให้เขาตื่นเต้นขึ้นมาบ้าง แต่ก็เปล่าเลย มันกลับทำให้เขากังวลและออกจะรู้สึกแปลกๆ เสียอย่างนั้น ดังนั้นเขาจึงย้อนกลับไปคิดเรื่องแผนการหนีของตัวเองแทน ประตูละเอียดซึ่งเป็นทางออกจากคุกปิดล็อกอยู่ แต่ถ้าไล่ค้นตัวพวกยามก็คงเจอกุญแจตราที่ร่างของคนใดคนหนึ่ง เขาเจอกับพัศดีพอล สไตเนอร์ เข้าโดยบังเอิญ แต่กุญแจบนตัวหมอนั้นหายเกลี้ยง

รวมทั้งหน้าของหมอนนั้นด้วย สติฟคิดแบบไม่เสียใจสักเท่าใด สไตเนอร์เป็นพวกเคร่งจำ ชอบเดินวงก้ามเข่งไปทั่วเหมือนกับตัวเองเป็นราชาชี้เท่อแห่งอาณาจักรซีโอ ชอบบอมบี้เมื่อมีนักโทษต้องถูกพาตัวไปห้องพยาบาล แล้วก็ไม่เคยมีใครเคยได้กลับมาจากห้องพยาบาล -

-กร๊าก

สติฟตัวแข็ง จ้องประตูโลหะบานที่อยู่ตรงข้ามกับบ้อมเขม็ง ข้างหลังประตูคือสุสานซึ่งเขารู้ดีว่ามีขอมบี้เพ่นพ่านเต็มไปหมด พระเจ้า พวกมันเปิดประตูได้ด้วยเธอ ไอ้พวกนั้นก็เหมือนกับผักเดินได้ ไร้หัวคิด ไร้สมอง พวกมันน่าจะเปิดประตูไม่ได้สิวะ เพราะถ้าเปิดได้ แล้วพวกมันจะทำอะไรอย่างอื่นได้อีกไหม -

-อย่าตื่นตูมไป แกมีปืนกลนะสติฟ จำได้ไหม

นักโทษคนอื่นตายหมดแล้ว ถ้าผู้ที่มาเป็นคน คนคนนั้นก็ไม่ใช่

เพื่อนเขา...แต่ถ้านั่นไม่ใช่คนแต่เป็นซอมบี้ เขาก็จะเป่ามันให้หมดทุกซ์หมดโคกไปซะ ไม่ว่าอย่างไรเขาก็จะไม่ลังเล เขาจะไม่กลัว มีแต่พวกปอดแตกเท่านั้นละถึงจะกลัว

มือขวาสตีฟคว้าที่จับไฟคันหา มือซ้ายแตะโกร่งโกปิงกล เมื่อประตูเปิดออก เขาก็ลื่นน้ำลายแล้วเปิดไฟ เหนี่ยวโยกยันทันทีที่เห็นเป้าหมาย

ปิงกลลั่นกระสุนออกไปเป็นชุด ลั่นกึกกักอยู่ในมือเขา ลูกปืนแต่ละนัดระเบิดดินให้ฟุ้งขึ้นมาจากพื้นเหมือนน้ำพุขนาดจิ๋ว เขาเห็นอะไรสักอย่างที่เป็นสีชมพู อาจจะเป็นเลือดชาติ แล้วเป้าหมายของเขาก็กระโจนหายไปนอกทัศนวิสัยการยิง มันเคลื่อนที่ได้รวดเร็วเกินกว่าจะเป็นพวกซอมบี้ เขาเคยได้ยินเรื่องสัตว์ประหลาดที่อัมเบรลลาสร้างขึ้นมา ต่อให้มีปิงกลอยู่กับตัว เขาก็อ้อนวอนกับพระเจ้าว่าขออย่าได้เจอเจอกับพวกมันเลยสักตัว

ฉันไม่กลัวหรอกเว้ย- เขาสาดไฟคันหาไปทางขวา ยังคงยิงกราดไปมั่วซั่ว เหนือคั้วมีเหี่ยวผุดพรายด้วยความวิตก เจ้าคนหรือสัตว์ประหลาดตัวนั้นซ่อนอยู่หลังกำแพงที่ยื่นออกมาใกล้กับฐานของบ้อม ทำให้เขามองไม่เห็นตัว แต่ต่อให้สามันไม่ได้กินจะทำให้มันกลัวจนหนีไปได้ เศษซีเมนต์ติดกระจายขึ้นมา แสงไฟสว่างจ้าส่องเจอท่อนล่างของศพพศติรายหนึ่งดินโคลน เศษซากอาคาร แต่ไม่เจอเป้าหมาย-

-มีการเคลื่อนไหววูบวาบจากหลังกำแพง แวบหนึ่งเขาเห็นใบหน้าขาวซีดกำลังแหงนงยขึ้นมา-

ปัง! ปัง! ปัง!

-หลอดไฟคันหาระเบิดกระจาย เศษแก้วร้อนๆ พ่นเป็นสายร่วงลงบนพื้น สตีฟหลุดเสียงอุทานอย่างตกใจแล้วกระโดดหนีจากปิงกล มีคนยิงเขา เขาไม่แคร์แล้วว่าตัวเองปอดแตกหรือเปล่า แต่เขาเกือบจะซั้รตทางเก่ง

“หยุดยิง!” เขาตะโกนเสียงลั่น “ยกธงขาวไว้ย!”

เกิดความเงียบบสนิทยู่ชั่วอึดใจก่อนที่จะเสียงต่ำๆ เย็นชาของผู้หญิงจะดังมาจากความมืด เจ้าของเสียงฟังดูออกจะขบขันเล็กน้อย

“เรียก คุณพี่ครับสิ”

สตีฟกะพริบตาปริบๆ ด้วยความไม่แน่ใจ แล้วก็เริ่มหายใจคล่องขึ้น

รู้สึกได้ว่าตัวเองแค้นแค้นเมื่อความกลัวหมดไป

“ยกธงขาว” เนี่ยนะ โคตรสะท้อเลยอะ ความประทับใจแรก
ติดลบไปแล้ว

“เดี๋ยวลงไป” เด็กหนุ่มบอก โลงอกที่คราวนี้เสี่ยงเขาไม่ลื่นแล้ว เขา
คิดว่าคนที่เล่นมุกได้ทั้งที่เพิ่งโดนกราดยิงใส่คงไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร ถ้าบังเอิญ
ว่าเจ้าหล่อนเป็นศัตรู เขาก็ยังมีปืนพกติดตัว...แต่จะเป็นมิตรหรือเปล่าเขาก็
จะไม่ปริปากบอกว่าให้หยุดยิงอีก แค่นี้ก็ขายชี้น้ำพอยอยู่แล้ว

เป็นสาวน้อยเสียด้วย...อาจจะสวยงามน่ารัก...

เขาพยายามไม่คิดถึงเรื่องนั้นเพราะไม่อยากตั้งความหวังไว้สูงเกินไป
ใครจะรู้ เธออาจจะเป็นคุณยายอายุเก้าสิบแปดขวบ หัวล้าน สบซิการ์
ก็ได้...แต่ต่อให้ไม่ใช่คุณยายเหี้ยมยาน แต่กลับเป็นสาวทรงเสน่ห์ เขาก็
ไม่อยากมีภาระดูแลชีวิตใครนอกจากตัวเอง ใครจะอยากหาห่วยมาผูกคอตีอะ
ตอนนั้นเขาเป็นอิสระแล้ว การมีคนมาขอพึ่งพามันก็แย่พอๆกับการที่ต้องไป
หวังพึ่งคนอื่นนั่นแหละ...

ความคิดนั้นทำให้เขาไม่สบายใจ สตีฟจึงพยายามบดมันทิ้งไป อีกอย่าง
สถานการณ์ตอนนี้ก็ไม่ได้โรแมนติกลักเท่าไร มีทั้งพวกตัวกินคนติดเชื้อเดินกัน
ให้พล่านไปหมด มีศพแทบทุกหัวระแหง แถมยังเป็นศพเน่าเฟะเละไม่น่าดู
มีรูหนอนใช้อีกด้วย

สตีฟลงบันไดทีละสองขั้น สายตาค่อยๆปรับให้ชินกับความมืดหลัง
แสงไฟคันหาดับลง เขาเดินออกจากป้อมไป พบสาวน้อยถือปืนยืนอยู่กลาง
สนาม...พอเข้าไปใกล้ เขาก็หยุดจ้องเธอไม่ได้

เธอตัวเบียว เปื้อนโคลน และสวยกว่าทุกคนที่เขาเคยเห็นมาในชีวิต
เค้าโครงหน้าเธออย่างกับนางแบบ ดวงตากลมโต เครื่องหน้าละมุนนุ่มนวล
ผมสีน้ำตาลแดงมัดรวบเป็นหางม้าชุ่มน้ำ เธอเตี้ยกว่าเขานี้อสองนิ้ว อายุน่าจะ
ไล่เลี่ยกัน เขาจะอายุครบสิบแปดปีในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า ส่วนเธอไม่น่าจะ
อายุมากกว่าเขานัก เธอสวมเสื้อกั๊กแขนงูสลิสมพู่ กางเกงยีน รองเท้าบูต
และเสื้อยัดรูปครึ่งตัวสีดำซึ่งโชว์ให้เห็นหน้าท้องแบนราบรำไร ทั้งชุดเน้น
กระชับรูปร่างผอมเพรียวแบบนักกีฬา...เธอดูเหมือนจะเป็นกิ้งก่า แต่กระนั้น

แวตาลีเทอมฟ้าก็เป็นประกายแจ่มใส

พูดอะไรเท่ๆสิวะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต้องเก็บเอาไว้...

สติฟอยากขอโทษที่ยังใส่เธอ อยากบอกว่าเกิดอะไรขึ้นบ้าง ว่าเขาคือใคร อยากพูดอะไรให้มันดูเจ้าชู้มีเสน่ห์เล็กๆ อยากดูร้านโลก น่าสนใจ-

“เธอไม่ใช่ซอมบี้” เขาโผล่ออกมา แล้วก็ก๊ออยากด่าตัวเองขึ้นมาทันควัน เจ้งไปเลย

“แหงสิ” เธอพูดซ้ำๆ ตอนนั้นเองที่สติฟสังเกตเห็นว่าเธอยังจ่อปืนมาทางเขา แม้จะไม่ได้เล็งสูง แต่ก็ยังต้องเรียกว่าพร้อมยิง เขาตัวแข็งทื่อได้แต่มองเธอก้าวถอยหลังไปพร้อมยกปืนขึ้น จับตามองเขาอย่างระแวดระวัง นิ้วแตะที่ไทรังไก และปากกระบอกปืนก็อยู่ห่างจากหน้าเขาไปไม่กี่นิ้ว “นายเป็นใคร”

เขายิ้ม ถ้าตาบ่านี้กลัวอยู่บ้าง เขาก็ดีหน้าตายได้เก่งมาก แคลร์ยังไม่ร่าเริงจากโกปิ่น แต่ก็เชื่อไปเกือบก่อนแล้วว่าคนคนนี้ไม่มีอันตรายต่อเธอ เธอยิงหลอดไฟดับไปแล้วก็จริง แต่เขาแค่ยิงกราดให้ทั่วสนามก็ฆ่าเธอได้แล้ว

“ใจเย็นน้าคนสวย” เขาพูดยิ้มๆ “ฉันชื่อสติฟ เบิร์นไซด์...เคยเป็นนักโทษที่นี่”

‘คนสวยนั่นเธอ’ เอ้อ เยี่ยมไปเลย เธอเกลียดที่สุดเวลาที่โดนข่มแต่มาลองคิดดู ตานี้อายุอ่อนกว่าเธอแหมงๆ นี่หมายความว่าเขาอาจจะแค่อยากโชว์ความเก๋า อยากแสดงว่าตัวเองแมนเต็มร้อย ในชีวิตที่ผ่านมาเธอคิดว่าคนเสแสร้งชั่ววอดนั้นน่ารังเกียจที่สุด

เขากวาดตาขึ้นๆลงๆ บ่งบอกชัดว่ากำลังลวนลามเธอด้วยสายตา แคลร์ถอยอีกก้าว อาวุธเล็งแน่น่วอยู่จุดเดิม เธอจะไม่ยอมเสี่ยง ปืนที่เธอถืออยู่เป็นปืนสัญญาติอิตาลีขนาด ๙ มม.รุ่นเอ็ม ๙๓ อาร์ ของดีชีวิวละน่าจะเป็นปืนประจำตำแหน่งของพวกผู้คุมที่นี่ คริสเองก็พกปืนรุ่นนี้ เธอเจอมันตกอยู่ใกล้มือของศพชายสวมเครื่องแบบ...ถ้าเธอยังมีสเตอร์เบิร์นไซด์ในระยะเผาขนอย่างนี้ ใบหน้าหล่อเหลาของเขาคงปลิวไปกองกับพื้น หน้าตาเขาคลายกับดาราลักคนซึ่งแสดงนำในเรื่องที่มีเรือล่ม คล้ายจนน่าตกใจ

เขี้ยวละ

“เดาว่าเธอก็คงไม่ใช่คนจากอัมเบอร์ลลาเหมือนกัน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ “ยังไงก็ข้อโทษด้วยที่จุใจเธอแบบนั้น ฉันนึกว่าบนเกาะนี้ไม่มีใครรอดแล้ว พอได้ยินเสียงเปิดประตูก็เลย...” เด็กหนุ่มยกไหล่

“ยังไงก็เถอะ” เขาพูดต่อพลางเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ทำทางอยากให้อูเท่เต็มแก่ “เธอชื่อไร”

อัมเบอร์ลลาไม่มีทางจ้างตานี้แน่นอน ยิ่งเขาพูดออกมาแต่ละคำก็ยิ่งทำให้เธอมั่นใจมากขึ้น แคลร์ค่อยๆ ลดปิ่นลง นึกสงสัยว่าอัมเบอร์ลลาจะจับเด็กอายุขนาดนี้มาขังเพื่ออะไร

แต่พวกมันก็จะขังเธอนะ จำได้ไหม เธอเองก็เพิ่งอายุสิบเก้าปีเท่านั้น

“แคลร์ ชื่อแคลร์ เรดฟิลด์” เธอตอบ “ฉันเพิ่งถูกจับมาขังที่นั่นนี่เอง”

“เลือกเวลาได้ดีเหลือเกิน” สตีฟหยอก แคลร์เองก็อดมยิ้มไม่ได้ เพราะตัวเองก็คิดแบบนี้มาอยู่เหมือนกัน

“แคลร์นี่แหละ ชื่อเพราะจัง” เขามองสบตาเธอขณะพูดต่อ “จะจำให้แม่นเลย”

โอ๊ยตาย เธอนึกถึงแล้วว่าควรจะจัดการให้เขาเลิกคิดลึกเสียแต่ตอนนี้ หรือปล่อยไปก่อนดี เพราะลือกันว่าเธอเริ่มจะสนิทสนมกันมากขึ้นแล้ว แต่พอคิดๆ ไป เธอว่าปล่อยไปก่อนก็ได้ ไม่ว่าอย่างไรแคลร์ก็ต้องกระเตงเขาไปหาทางออกจากที่นี่ด้วยกัน และเธอก็ไม่อยากจะฟังคำค่อนแคะจากเขาไปตลอดทาง

“เอละ ถึงจะอยากอยู่คู่ๆ ต่อ แต่ฉันต้องไปขึ้นเครื่องแล้ว” เขาบอกพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ถ้าฉันมีปัญญาหาเจอสักลำนะนะ แต่จะมาเรียกเธอละกันถ้าหาเจอจริงๆ ระวังตัวด้วยล่ะ ที่นั่นมันอันตราย”

เด็กหนุ่มเดินไปยังประตูติดกับป้อมยาม ตรงกันข้ามกับประตูสุสาน ซึ่งเธอเพิ่งออกมาพอดี “แล้วเจอกัน”

เธออึ้งจนเกือบตามเขาไม่ทัน ตานีบ้องหรือโง่เนี่ย เขาไปถึงประตูแล้วตอนที่เธอวิ่งเหยาะๆ ตามไปทัน

“สตีฟ เดียวสิ! เราน่าจะเกาะกลุ่มกันไว้ละ--”

เขาหันมาสายหน้า สีหน้าดูแคลนอย่างรุนแรง “เธออย่าตามมาเลยนะ โอเคมั้ย อย่างงั้นนี่เลยนะ แต่เธอจะเป็นตัวถ่วงฉันเปล่าๆ”

เขาส่งยิ้มหวานให้ พยายามสบตาเธออย่างสื่อความหมาย “เธอนะเป็นตัวก่อกวนสมาธิฉันสุดๆเลยอะ เอาจั๊น่ะ คอยระวังตัวให้มากเข้าไว้ รับรองปลอดภัยหายห่วง”

เขาก้าวผ่านประตูไปก่อนที่จะจะหันห้ามปราม แคลร์ทั้งอึ้งและหงุดหงิดเข้าขั้น ได้แต่มองบานประตูปิดลงพลางนึกสงสัยว่าตานี่รอดมาจนถึงปานนี้ได้ยังไง เมื่อดูจากทัศนคติ เขาทำอย่างกับว่าเป็นวิถีโอเกมอะไรสักเกม ซึ่งเขาจะไม่บาดเจ็บหรือโดนฆ่าตาย ดูท่าความกล้าบ้าบิ่นไร้สติคงจะมีประโยชน์อยู่บ้าง...ซึ่งเจ้าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่วัยรุ่นชายมักจะมิกันอยู่เต็มเปี่ยมเสียด้วยสิ

อย่าลืมฮอว์โมนเทสทอสเทอโรนด้วยล่ะ

ถ้าเขาคิดว่าการวางตัวให้ดูเท่เป็นเรื่องสำคัญที่สุด เขาคงไปได้ไม่ไกลนักหรอก เธอต้องตามไป จะปล่อยให้เขาตายไม่ได้-

บรู่ว-ว-ว-ว-ว-ว-ว...

เสียงเกรี้ยวกราดโหยหวนเดียวดายซึ่งทำลายความเงียบงันของคำคืนนี้เป็นเสียงเดียวกับที่เธอเคยได้ยินมาก่อน ตอนที่ยังอยู่ที่แรคคูนซิตี มันดังมาจากหลังประตูบานที่สตีฟเพิ่งเดินเข้าไป เธอเข้าใจไม่ผิดแน่ สุนัขซึ่งติดเชือกที่-ไวรัส มันได้เปลี่ยนจากสัตว์เลี้ยงกลายเป็นฆาตกรที่โหดร้ายป่าเถื่อน

หลังจากค้นตามศพของผู้คุมในสนาม เธอก็ได้กระสุนสองแม็กกาซีนเต็มกับอีกนัดหน่อย เธอเตรียมตัวให้พร้อมเท่าที่ทำได้ สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วใช้ปลายกระบอกจากปืนผลักประตูให้เปิดออกช้าๆ หวังว่าสตีฟจะยังดวงดีรอดชีวิตอยู่จนเธอไปพบ...และหวังว่าเมื่อเจอตัวเขา โชคของเธอคงไม่ดิ่งลงเหว